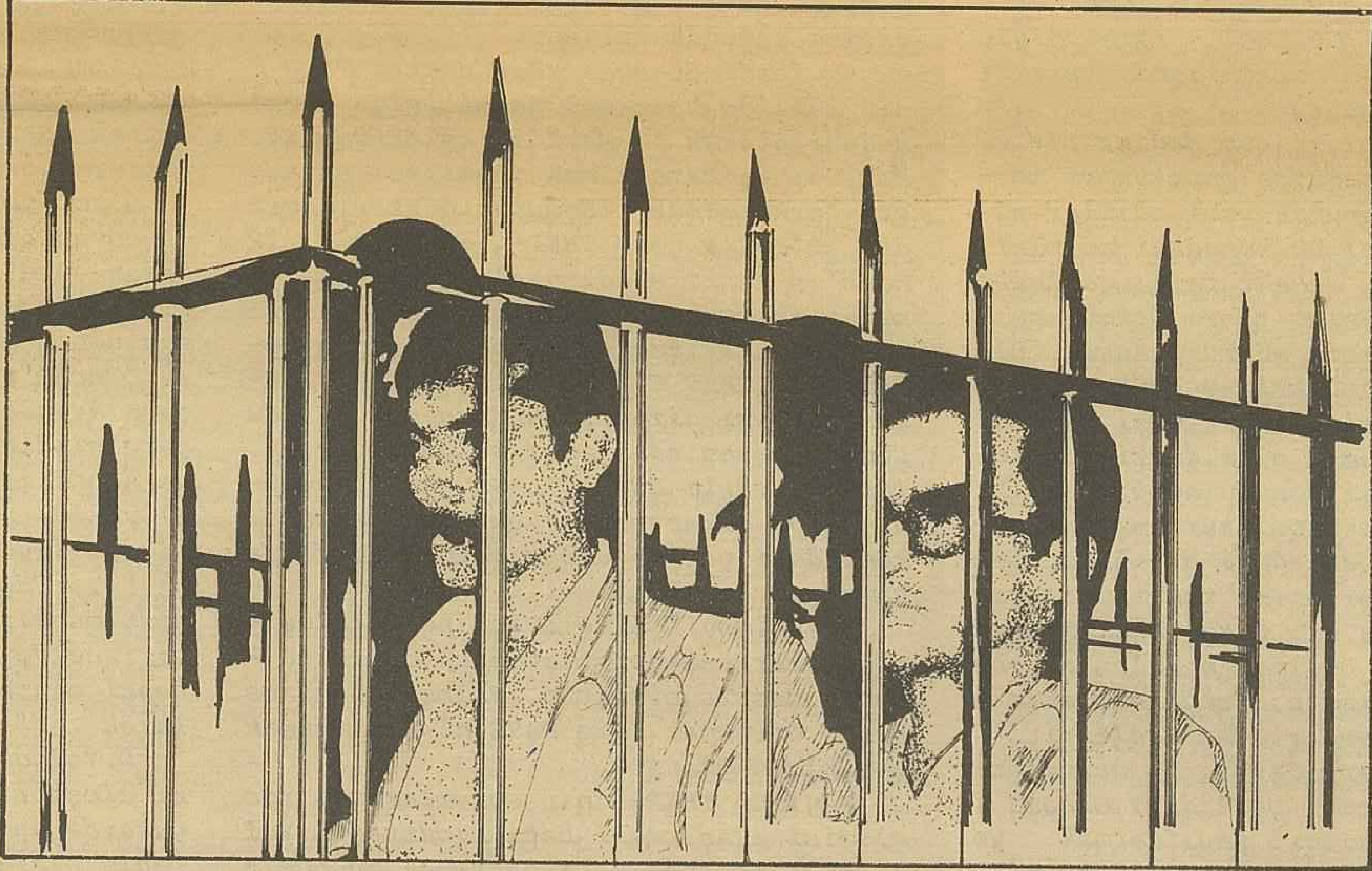
EMPERYALİZME ve OLİGARŞİYE KARŞI

CEPHE

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ !

THKP_C/HDÖ SAVAŞÇILARI

THKP.C

ISPARTA'DA SAVUNMALARINI YAPTILAR

FİATI: 5 LİRADIR

ÖNCÜ ve devrimci yol

Devrimci Gençlik Dergisi çıkalı üç yıl oldu. Dergi çıkmadan önce de oportünistti. Ancak henüz berraklaşmamış, görüşlere sahip olanlar geçen zaman içinde ilerlediler. Devrimci Gençlik oportünizminin tarihi; politikleşmiş as keri savaş stratejisinin adım adım inkârının tarihinden ibarettir. Bu inkâr derecesi ve yöntemleri günlük politika tarafından belirlenmiş; savunulan opor tünist tezler şiddetli tepkilerle karşılaştıkları oranda değiştirilmiş ve yumuşatılmıştır. Böylece Devrimci Gençlik, tarihinin başlangıcından itibaren günlük ortama göre şekilden şekile girmiş, oportünist bile olsa açık ve kendi içinde tutarlı bir teoriyi savunamamıştır. 1971 hareketinin yarattığı büyük sempatiyi kendi oportünist amaçları doğrultusunda kullanabilmek için teoride PASS'ni savunan D.G. oportünizmi pratikte ise devrimci stratejiyle ilgisi bulunmayan bir çalışma tarzını hayata uygulamıştır.

Devrimci Gençlik'isim değiştirip de Devrimci Yol olduğunda oportünist teorinin formülasyonunda yeni adımlar attı. Aslında D.Yol bu konudaki adımları daha geç atmayı, daha tutarlı görünebilecek bir oportünist teori formülasyonuna gitmeyi tercih ederdi. Ancak ülkemizde derinleşen kriz ve yükselen sınıflar mücadelesinin zorlaması ve en az bunlar kadar önemli olan devrimci çizgimizin gelişmesi sonucu henüz teorik, temellerini yeterince oturtamadan, neyi nasıl inkar edeceğini gereğince tespit edemeden oportünist teorisini açıklamak zorunda kaldı. D.Yol bildirgesinde oldukça detaylı biçimde açıklanan bu teori hemen ardından kendi safların - dan da olmak üzere şiddetli eleştiri, ve tepkilerle karşılaştı. Bu durumlarda D.Yol'un taktiği bellidir. Ortamı, yumuşatmak, tepkileri zayıflatmak ve oportünist yüzünü daha uzun süre saklayabilmek için bazı açıklamalara girişir. D.Yol ilginç bir oportünisttir... Daima kendi yazdıklarını yorumlamak zorunda kalmıştır. Bu yorumlama günlük politikanın gereklerinegöre çeşitli biçimler alır. 1971 öncesinde çok kullanılan bir deyimle D.Yol "sıkışınca en usta şark dansözlerine taş çıkartırcasına kıvırtmaya başlar." Burada D.Yol' un kendi yazılarının aslında nasıl yorumlanması gerektiği üzerine yazdıklarının tümünü incelemek olanaksızdır... Çünkü her konuda D.Yol'un aynı yöntemlere başvurmaktadır. Biz sadece D.Yol, oportünizminin gerçek yüzünü tüm açıklığıyla ortaya koyacak 1971 hareketi - nin değerlendirilmesi ve çalışma tarzı anlayışı üzerinde duracağız.

1) 1971 Hareketinin değerlendirilmesi:

D.Yol oportünizminin 1971 pratiğini nasıl değerlendirdiğinin incelenmesi iki yönden önem taşır. Birincisi D. Yol 71 hareketinin yarattığı büyük sempatiyi kendi oportünist amaçları doğ - rultusunda kullanmak amacıyla onu ideolojisini savunuyor gözükür ancak onu hayata uygulamaz. D.Yol savundukları ile pratikte yaptıkları arasındaki, çelişki büyüdükçe bir başka yönteme başvurur. 1971 pratiğini daha da geliştirerek hayata uygulamak yerine 1971 pratiğini kendine uydurmaya çalışır. Böylece D.Yol "Kesintisiz Devrim II-III"-de yeterince açık biçimde ifade edilen THKP-C'nin silahlı mücadeleyi başlat - mak kararını kendince yorumlar. Aslında yapılanların Kesintisiz Devrim II-III'de açıklandığı gibi olmadığını, başka türlü olduğunu açıklamaya çalışır.. D.Yol Bildirgesinde şöyle denir:

"... parti yapılanmasında önemli za aflar varken açık ve yoğun bir baskı döneminin içine girildi. Kazanılmış mevzilerin savaşsız terkedilmemesi ve bu gibi başlıca politik sebeplerle 12 Mart'ın kanlı saldırganlığına karşı sa vaşmak zorunda kalındı." (s: 35)

Bu ifade de açık olan nokta; THKP-C nin 1971'de harekete geçmesinin temel nedeni olarak 12 Mart'ın saldırganlığı karşısında kazanılmış mevzileri savaşsız terketmemek olduğunun gösterilmesidir. D.Yol'a göre THKP-C 1971'de 12 Mart'ın kanlı saldırganlığına karşı savaşmak zorunda kalmıştır yani 1971 hareketi faşizme karşı bir direniş eylemidir. THKP-C'nin 1971 eylemini faşizme karşı direnişe indirgemek onu tüm muhtevasından ayırmek demektir.... THKP-C I.Erim Hükümetinin gerçek yüzünü açığa çıkartmak ve emperyalizmin ülkemizdeki yeni oyununu bozmak amacıyla harekete geçmiştir.

Eyleminin ilkelerini politikleş - miş askeri savaş stratejisi doğrultu - sunda tespit etmiştir. Halbuki faşizme karşı direnmek için PASS'ni savunmak zorunlu değildir.

Böylece THKP-C'nin eylemleriyle ideolojisi arasındaki bağı kopartan D.Yol silahlı propagandayı da temel mücadele biçimi olmaktan çıkartarak zaman zaman kullanılabilecek taktik bir mücadeleye indirger. D.Yol 1971 hareketinin faşizme karşı bir direniş eylemi olduğunu ve silahlı propagandanın da faşizme karşı direniş için kullanılan yalnız 71 dönemine özgü taktik bir mücadele yöntemi olduğunu kendine göre kanıtlamak için Kesintisiz Devrim II-III'den şunu aktarır:

"Bundan böyle, bütün legal yolların tıkanmasından emekçi kitlelere karşı tenkil politikasının en gaddar bir şekilde sürdürülmesinden dolayı, kitle - lerle diyalog kurmanın ve onları devrim saflarına çekmenin temel mücadele biçimi silahlı propagandadır."(s:36) (Altını D.Y çizmiştir)(Bildirge)

Kesintisiz Devrim II-III'ün içinden işine gelen yeri alarak onu tahrif eden; altını da çizerek "bütün legal yolların tıkanmasından dolayı silahlıpropagandanın kullanıldığını söyleyen D. Yol böylece silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olduğunu inkar eder.

Bunları o dönemde yayınlanan "Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi ve Devrimci Gençlik Oportünizmi başlıklı bildirilerde açıkladık. D.Yol bu bildirilere yaklaşık bir yıl sonra 17 ve 18 sayılarında cevap verdi. Anlaşılan ancak bir yılda D.Yol'un bildirgesinde, sergilenen oportünizme nasıl bir kılıf bulabileceklerine karar verdiler. Gerçi D.Yol 3. sayıdan itibaren, maskesini alaşağı ederek oportünist çehresini açığa çıkartan bildirilerimize sözde cevaplar vermeye çalışıyordu. Bu cevapların niteliği yine eskiden olduğu gibi D.Yol'un sıkışınca kendi yazdıklarını yorumlamasından ibaretti. Bu cevapların özü; "biz öyle demek istemedik.. Bu kötü niyetli kişiler bu konuları polemik yapmak istiyorlar ve bizi yanlış anlıyorlar" biçiminde ifade edilebilir D.Yol şöyle demek istemektedir aslında "THKP-C'nin eylemleriyle yarattığı büyük sempatiyi oportünist amaçlarım için ve pasifize edebilmek amacıyla kullanmak istiyorum. Siz ise bana anlayış göstermiyorsunuz. Kötü niyetlisiniz."

D.Yol'un 17. sayıya kadar olan sözde cevaplarını burada incelemeye ne zaman vardır ne de gerek. "CEPHE" teorik bir yayın organıdır ve belirli bir seviyenin altına düşmemesi gerekir.

"Cephe"nin sayfalarını D.Yol'un saf sataları ile fazlaca doldurmak tamamen gereksizdir. Bu nedenle hem uzun hem de kendi içinde bütünsellik gösteren, 17 ve 18. sayılardaki değerlendirmeleri inceleyeceğiz.

"... THKP-C hareketi ve "12 Mart faşist muhtırasal darbesi ile başlamış"- tır, ne de 12 mart yenilgisine karşı tepki olarak ortaya konulan eylemler olarak ..."

D.Yol diğer oportünist fraksiyonları eleştirirken böyle diyor ve biraz yukarda da KSD'yi 1971 hareketini direniş olarak tanımlamasından ötürü eleştiriyor (Sayı 17, s: 10). Gerçekten de yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali D.Yol, bir yıl kadar önce kendisinin savunduğu şeyleri şimdi başkaları savunuyor diye eleştiriyor. Sadece, bu örnek bile D.Yol'un hangi ölçüde ilke istikrarına sahip olduğunu gösterir Oportünizmde ilke istikrarı yoktur.

THKP-C'nin 1971'de harekete geçmesi konusunda ise şöyle denir:

"THKP-C hareketinin devrim ve mücadele anlayışı izlediği siyasi çizgi doğrudur. 1971 dönemindeki koşullarda, silahlı mücadeleyi başlatma kararı alınması da hareketin bütün eksiklikleri rine rağmen zorunlu idi." (Sayı 18, s: 10)

D.Yol savaşa başlamanın neden zorunlu olduğunu ise şöyle açıklar:

Daha sonra ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin hızla keskinleşmesi ve oligarşinin bilinen koşullar içinde halka ve devrimci harekete yönelik saldırılarının gündeme gelmesi, devrimci hareketin silahlı mücadelenin başlatılmasına

SAVAŞI oportunizmi

yönelmesini (bütün eksikliklere rağmen) zorunlu kılmıştır. Hatta, Mahir Çayan bu konuda geç kalındığını da ifade etmiştir. Tabiatiyle, başlatılan mücadele, onun ideolojik tespitlerinin ; halk savaşının ancak öncü savaşı aşamasından geçerek başarıya ulaşabileceği, şeklindeki ideolojik doğrultusunun bir sonucudur. Bu tespitler olmasa öncü savaşı kapsamına girecek şekilde silahlı mücadele başlatılamazdı. Ama 12 Mart ortamı sözkonusu olmasa idi. Silahlı , mücadelenin daha sonraki bir dönemde başlatılması da sözkonusu olabilirdi.. Ne var ki somut siyasi koşulların süratle 12 Mart'a doğru tırmanmaya başlaması o koşullar altında, mücadelenin başlatılmasını zorunlu hale getirmiştir." (Sayı 18, s: 10)

D.Yol özünde burada da bir yıl önce çıkan bildirgede yazılanlardan farklı birşey getirmemektedir. Sadece farklı birşey söyleniyor izlenimini yaratabilmek için konu biraz daha karışık hale getirilmiştir.

THKP-C'nin 1970 sonlarında silahlı, mücadeleyi başlatmak kararı bulunmadığı bir gerçektir. THKP-C'in gerekli hazırlıkları tamamlayamadan gelişen sınıflar mücadelesi sonucu harekete geçmek zorunda kaldığı da bir gerçektir.. İşte D.Yol'un yeni tahrifatı da burada ortaya çıkar. Ülkede bu dönemde ne olmuştur ve THKP-C neye karşı harekete geçmek zorunda kalmıştır.

D.Yol'a göre; sınıflar mücadelesi - nin hızla keskinleşmesi ve oligarşinin halka ve devrimcilere yönelik saldırılarının gündeme gelmesi sonucu devrimci hareket silahlı mücadeleyi başlat - mak zorunda kalmıştır. Bu değerlendirme THKP-C'nin pratiğini açıkça tahrif etmektir.

THKP-C 1971 Şubat ayı içinde de bazı eylemler yapmış olmakla birlikte örgütü kitlelere tanıtan onu ülke çapında savaşçı bir örgüt yapan tüm eylem - ler 12 Mart muhtırasından sonra olmuştur. Bunun nedenlerinin doğru kavranması THKP-C'nin eylemlerinin muhtevasının anlaşılması bakımından esastır.

12 Mart muhtırası iki amaçla verildi: Birincisi: sömürücü emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi (ve özellikle sanayi burjuvazisi) lehine düzen leyecek reformları gerçekleştirmektir. (toprak reformu, aracı-tefecinin tasfiyesi v.b.)

İkincisi; gelişen devrimci mücadeleyi ezmektir. Ancak ülkemizdeki tekelci burjuvazi kendi iç dinamiğiyle değilde baştan emperyalizm ile bütünleşmiş olarak geliştiğinden bu sarı reformları , diğer sömürücü sınıfların muhalefetini bastırarak tek başına gerçekleştirebilecek güçte değildir.

"Bu kapitalizm öncesi sınıf ve zümrelerin sömürüyü disipline etmeye yönelik" reformlara"karşı tepkilerini, emperyalizm ve yerli tekelci burjuvazi - nin saf iktidarı olan I.Erim Hükümeti, "ilerici, Atatürkçü, reformist" görü - nüm altında küçük-burjuva aydın çevrelerin desteğini alarak, bu çevreleri bu zümreler üzerinde baskı unsuru olarak kullanıp, kırmaya çalışmıştır.

Ve ilk dönemlerde, en radikal küçük burjuva kanadının bile bu konuda desteğini almayı da başarmıştır." (M. ÇAYAN Bütün Yazılar, s: 361)

Bu dönemde oligarşinin halka ve devrimcilere yönelik saldırının artması beklenemez çünkü I.Erim hükümeti "ilerici, reformist" olduğunu ispatlamaya, çalışarak kendisine destek sağlamaya çalışmaktadır. Dolayısıyle D.Yol'un iddiasının aksine THKP-C 12 Mart'ın kanlı saldırganlığına karşı harekete geçmek zorunda kalmamıştır.

1971'de I.Erim hükümetinin gerçek yüzünün açığa çıkartılarak, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin kademeli planının bozulması tarihsel bir görevdi. Ve THKP-C (yapısındaki eksikliklere rağmen) bu tarihsel görevi yerine getirmek için harekete geçmiştir (ortada bir zorunluluk vardır ancak bunun temeli D.Yol'un tespit ettiği gibi faşizmin saldırganlığına dayanmamaktadır).

"Ancak silahlı propaganda, I. Erim Hükümetinin gerçek yüzünü ve emellerini, oligarşinin en gerici, en azgın ve terörist yönetimi olduğunu açığa çıkarmıştır. Böylece, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi yerli burjuvazinin oyununu alt üst ederek, maskesini alaşağı etmiş, kademeli planını bozmuştur." İlerici, reformist Atatürkçü" görünümü altındaki açık faşizmin erken doğum yapmasını sağlıyarak, küçük-burjuva aydın çevrelerde dahil olmak üzere kamu oyunun gözlerini açtı:

Bugün, aşağı yukarı bütün küçük burjuva devrimci aydınları I.Erim hükümetinin niteliğini açıkça anlamış bulunmaktadırlar." (A.g.e. s: 361)

Görüldüğü gibi D.Yol THKP-C eyleminin özünü tahrif etmektedir. Ona göre, THKP-C faşizme erken doğum yaptırtmak, için harekete geçmemiş tersine devrimcilere ve kitlelere saldıran faşizme karşı direnmiştir.

Bizler bir yıl kadar önce "Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi ve Devrimci Gençlik Oportünizmi" başlıklı bildiride şöyle demiştik.

"THKP kazanılmış mevzileri savaşsız terketmemek ve bu gibi politik sebeplerle değil, I.Erim hükümetinin içyüzünü açığa çıkartmak için harekete geç - miştir. 12 Mart'ın kanlı saldırganlığına karşı harekete geçmemiş, onun eylemleri sonucu kanlı saldırganlık başla - mıştır."

Bildiriden bu alıntıyı aktaran D. Yol buna şöyle cevap verir:

"Bu satırların arkasından D.Yol ' a karşı sunturlu bir küfür savurmaya da ihmal etmeyen bu ileri zekalı" şaşkın ördeğin" şimdi nerede ve hangi işlerle iştigal ettiğini bilemediğimizden bunu bir tarafa bırakıp geçelim."(Sayı 18, s: 12)

Gerçekten de tam D.Yol'un seviyesine uygun bir cevap (!). Aslında D.Yol, pekçok konuda olduğu gibi bu konuda da bize cevap veremez; çünkü maskesi indirilmiş ve gerçek yüzü açığa çıkartıl - mıştır.

D.Yol ve THKP-C'nin eylemlerinin esas siyasal muhtevasını yok ederek onu faşizme karşı bir direniş eylemine indirger. D.Yol'un bu çarpıtmayı yapması nın iki nedeni vardır.

Birincisi; önceden de açıklandığı gibi 1971 hareketini sürdürmeye niyeti olmayan D.Yol oportünist çehresini gizleyebilmek amacıyla 71 hareketini kendine aydurmaya çalışır. Aslında I.Erim hükümetinin gerçek yüzünü açığa çıkartmak ve faşizme erken doğum yaptırmak için değil de; faşist saldırganlığa karşı savaşıldığını THKP-C'ye ve M.ÇAYAN'a öğretir.

D.Yol böylece THKP-C'nin eylemleriyle kendisinin bugün yaptıkları ve faşizme karşı direniş olduğunu iddia ettiği şeyler arasında bir uyum kurar.

İkincisi; 1971 hareketinden hareketle öncü savaşı ve silahlı propaganda - nın özünü inkardır. D.Yol'a göre 1971'de faşizmin kanlı saldırganlığına karşı harekete geçilmiştir (yani 71 eylemleri özünde faşizme karşı direniştir.) Diğer yandan D.Yol 1971'de verilen silahlı mücadelenin öncü savaşı kapsamına girdiğini de söyler, yani 71 eylemleri silahlı propaganda niteliği taşımaktadır. D.Yol böylece öncü savaşını, faşizme karşı bir direniş iylemine indirger; öncü savaşı askeri bir mücadele olarak ele alınır. Esasen D.Yol' da aynı şeyi söylemektedir: "... Proletarya partisinin yürüttüğü bir askeri mücadele biçimi olan öncü savaşının ..." (Sayı 17, s: 11)

Keza aynı şekilde: "Halk savaşının, ilk aşaması öncü savaşı aşamasından geçecektir. Öncü savaşı halk savaşının , ilk evresinde geçilecek bir mücadele biçimidir. Bir devrim stratejisi değil bir taktik evredir. (Sayı 17, s: 12)

Böylece D.Yol öncü savaşının esas muhtavasını değiştirerek onu inkar eder. Burada öncü savaşı ve silahlı müpaganda üzerine uzun açıklamalara girişecek değiliz. D.Yol'un PASS'ni inkâr ettiğini anlamak için şu kadarı yeterlidir.

Halk Savaşı, III. Bunalım döneminin özellikleri sonucu öncü savaşı temeli üzerinde yükselir.

"Devrimimiz, halk savaşı ile zafere erişecektir. Ancak daha önce belirttiğimiz gibi, içinde yaşadığımız tarih - sel durum ve ülkemizin özelliklerinden dolayı halk savaşı öncü savaşı aşama - sından geçecektir." (M.ÇAYAN-Bütün Yazılar s: 374)

Politikleşmiş askeri savaş stratejisi halk savaşı stratejisidir ve şöyle tanımladır.

"İşte silahlı propagandayı temel, öteki politik, ekonomik ve demokratik, mücadele biçimlerini, bu temel mücade-

le biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye politikleşmiş askeri, savaş stratejisi denir." (a.g.e. s:344

Öncü savaşı PASS'nın III. bunalım dönemi ülkelerindeki ilk aşamasıdır... Dolayısıyle öncü savaşı askeri bir mücadele biçimi veya genel olarak bir mücadele biçimi değildir. Mücadele biçimlerinin silahlı propaganda temel, diğerleri tali ve silahlı propagandaya göre biçimlenmek üzere diyalektik bir bütünlük içinde ele alınması demektir. Bu nedenle öncü savaşı taktik değil, stratejik bir evredir. Halk savaşının, her ülkenin somut şartlarından doğan ara aşamaları (veya taktik evreleri) önceden tespit edilemezler. Bunlar savaşın gelişimi içinde ortaya çıkarlar. Öncü savaşı ise herşeyden önce genel bir dünya tahliline dayanır (emperyalizmin III. bunalım dönemi). Emperyalizm tahlilinden hareketle tespit edilen ve özellikleri belirlenen bir evrenin halk savaşının herhangi bir taktik aşaması, olamayacağı yeterince açıktır.

Öncü savaşının temel fonksiyonu III bunalım döneminin geri bıraktırılmış, ülkelerde oligarşinin baskısıyla kitlelerin mevcut düzene karşı tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengeyi bozarak kitlelerin tepkilerini açığa çıkartmaktır. D.Yol'un öncü savaşının bu temel fonksiyonundan hiç bahsetmez aslında D.Yol'un suni denge konusunda ne düşündüğü de belli değildir. Suni denge olgusunu kabul etseydi eğer; temel fonksiyonu suni dengeyi bozmak olan öncü savaşını askeri bir mücadele veya taktik bir evre olarak kabul edemezdi.

Öncü savaşını askeri bir mücadeleye indirgeyen D.Yol'un silahlı propaganda konusunda hiçbir görüşünün bulunmamasıda değildir. Ve açıktır ki D.Yol silahlı propagandayı politik bir mücadele olarak kabul etmemekte ve siyasi gerçeklerin açıklanmasında temel bir yöntem olarak görmemektedir. Bu en açık şekilde 71 hareketinin değerlendirilmesinde ortaya çıkar.

D.Yol, Kesintisiz Devrim II-III' de açıklanan silahlı propagandanın I.Erim hükümetinin gerçek yüzünü açığa çıkartmasından hiç bahsetmemekte ve tersine bu konu D.Yol'un silahlı saldırganlığı karşı harekete geçildiğini savunmaktadır. Bu konu D.Yol'un silahlı propaganda ve öncü savaşını inkarı ile yakından ilgilidir. D.Yol 1971'de silahlı propaganda ile siyasi bir gerçeğin açıklandığını kabul etmemektedir. Dolayısıyla silahlı propaganda politik bir mücadele biçimi olarak kabul edilmemekte ve sonuç olarak da öncü savaşı askeri bir mücadele düzeyine indirgemektedir. Böylece asıl muhtevalarından soyutlanan ve ne olduğu belirsiz kavramlar haline getirilen öncü savaşı ve silahlı propaganda sadece belirli bazı kısa dönemlerde (Örneğin 12 Mart dönemi gibi) kullanılabilecek mücadele biçimleri durumuna indirgenirler.

D.Yol bunun aksini iddia ediyor ve; "Bizim söylediklerimizden, öncü savaşı ve silahlı propaganda sadece 12 Mart sonrası durumlar için geçerlidir gibi bir sonuç çıkartılması da söz konusu olamaz." (Sayı 18, s: 12) diyor. Sizin söylediklerinizden hangi sonuçların çıkartılması gerektiğini biz gayet iyi biliyoruz baylar; b ve bu konudaki yarumlarınıza da hiç ama hiç ihtiyacımız yok!

2- ÇALIŞMA TARZI VE DİRENİŞ KOMİTELERİ:

Devrimci çizgi ile herçeşit oportünizm arasındaki farklılık çalışma tarzı anlayışında en açık biçimiyle ortaya çıkar. Çalışma tarzı; teoride savunulanların pratikte ne ölçüde uygulandığının açık göstergesidir. Bizler de burada çalışma tarzı anlayışından hareketle gerçekte D.Yol'un teoride neyi savunduğunu açıklayacağız. Bundan önce konumuz ile yakından ilgili olan II ve II. bunalım dönemlerinin sömürge ve geri-bıraktırılmış ülkelerinde halk savaşının gelişimini kısaca incelemek gerekir.

Halk savaşı Giap'ın tanımıyla; maddi üstünlüğü olan düşmana karşı mutlak siyasi üstünlüğün sağlandığı şartlarda verilir (Halk Savaşının Askeri Sanatı s: 183). Mutlak siyasi üstünlük ise, sömürücü sınıfların gerçek yüzünün açığa çıkması, yönetimlerinin varlığının, kendi kanunlarıyla bile haklı gösterilemez hale gelmesi, tüm meşruluğunu kaybetmesidir.

II. Bunalım döneminin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerinde (Çin, -Vietnam, v.b.) ülke açık işgal altındadır. Bu nedenle emperyalist düşmanın ve onunla işbirliği yapan yerli ortaklarının yüzü açıkça ortadadır. Ülkede emperyalizm ve yerli işbirlikçilerine karşı yer yer kendiliğinden kitle ayaklanmaları olmaktadır. Emperyalizm ve ona sırtını dayamış yerli işbirlikçileri - nin yönetimi meşru görünmekten çok uzaktır (gerçek yüzü ortadadır). Kitlelerin açıkça sömürücü ve işgalcı olan bu yönetime karşı tepkilerini açığa çıkartmak diye bir sorun yoktur; çünkü bu tepki yer yer kendiliğinden patlamalar biçiminde ortaya çıkmaktadır. Vietnam devriminin önündeki görev, kitlelerin zaten açığa çıkmış bu tepkilerini kanalize etmek ve örgütlemektir. Bu nedenle parti kitleler içinde uzun süreli politik kitle çalışmasına girer. (bu aççalışmanın kapsamının açıklanması konusunda Bkz. "Öncü Savaşı ve KSD' nin Eleştirisi).

III. bunalım döneminin yeni-sömürge ülkelerinde ise gizli işgal ve emperyalizmle bütünleşmiş merkezi oligarşik yönetimin gücünü tüm ülkeye yayması sonucu halk kitlelerinin mevcut düzene karşı (tepkileri pasifize edilmiş; kitlelerin düzene karşı tepkileri ile oligarşinin baskısı arasında güçlü bir suni denge kurulmuştur. Böylece yeni sömürge ülkelerin devrimcileri aynı süre içinde birbiriyle yakından ilgili ikili bir görevi yerine getirmek zorundadır: Kitlelerin mevcud düzene karşı, tepkilerini açığa çıkartmak (mevcut düzene karşı aktif eylem haline dönüştürmek, yani suni dengeyi bozmak) ve açığa çıkartılan bu tepkiyi kanalize etmek, bilinçlendirmek ve örgütlemek.

III. bunalım döneminin yeni-sömürğe ülkelerinde uzun süreli halk savaşının ilk aşamasının öncü savaşı olması temelde bu güçlü suni denge olgusundan, kaynaklanmr. Suni dengenin bozulması, oligarşinin siyasal tecritine bağlıdır Oligarşinin göründüğü kadar güçlü olmadığı, onun sömürücü sınıfların terorist yönetimi olduğu açığa çıkartıldıkça, siyasal gerçekler açıklandıkça suni denge bozulacak ve kitlelerin düzene karşı tepkileri açığa çıkacaktır.

Öncü savaşının amacı suni dengeyi, bozmak ve oligarşiyi siyasal olarak tecrit ederek halk savaşının şartlarını hazırlamaktır. Bu sürecin temel mücadele biçimi silahlı propagandadır.

"Oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengeyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propagandadır." (M. ÇAYAN Bütün Yazılar, s: 342)

Şimdi D.Yol'un ülkemizdeki durum ve direniş komiteleri üzerine neler getirdiğini görelim:

"Bugün ülkemizdeki silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma, bir iç savaş sürecini derinleştiren bir doğrultuda gelişiyor." (...)

"Faşist güçlerin halk yığınlarını, yıldırmaya yönelik saldırıları, geniş halk yığınları arasında bir savunma ihtiyacının doğmasına neden olmakta çatışmanın genişleyip yaygınlaşması anti faşist bir dayanışma eğiliminin doğmasına ve gelişmesine neden olmaktadır.. Direniş komiteleri bu eğilimin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi bağımsız bir Devrimci Hareket'in halk iktidarını hedefleyecek şekilde ve tüm anti-faşist halk güçlerinin birleşik devrimci savaşının örgütlendirilmesi doğrultusunda kavranılmasının bir gereği olarak ortaya çıkmıştır."(Sayı 13, s: 11)

D.Yol burada açıkça suni denge olgusunu inkar etmektedir. Faşist güçlerin halk yığınlarını yıldırmaya yönelik saldırıları oligarşinin kitle pasifikasyonun bir parçasıdır. Faşist saldırılar; halk kitlelerinin mevcut düzene karşı, tepkilerinin pasifize edilmesinde oligarşinin resmi vurucu gücü yerine sivil vurucu gücünü kullanmasıyla tezgahlanır. D.Yol'a göre silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma bir iç savaş doğrultusunda gelişmektedir. Buradan hemen çıkartılabilecek sonuç; oligarşinin kitlelerin kendiliğinden gelme mücadelesi sonucu artık suni dengeyi koruyamaz hale geldiğidir. Suni denge bozulduğuna, halk kitlelerinin düzene karşı tepkileri de açığa çıktığına göre bu durumda öncü savaşı tüm fonksiyonlarını kaybeder. O zaman devrimcilerin karşısındaki görev suni dengeyi bozmak ve kitlelerin mevcut düzene karşı tepkilerini açığa çıkartmak değildir; kitlelerin zaten açığa çıkmış olan tepkilerini kanalize etmek ve örgütlemektir. Direniş komiteleri de halk kitlelerinin düzene karşı, açığa çıkmış tepkilerini örgütleme araçlarıdır.

Görüldüğü gibi D.Yol, çalışma tarzı anlayışında suni dengeyi ve buna bağlı olarak da öncü savaşını ve silahlı propagandayı inkar etmektedir. Böylece D. Yol III. bunalım döneminin değişen şartları içinde yöntem değiştiren oportünizmin ince bir taktiğini kullanır. Dünya ve ülke tahlillerini yaparken, III. bunalım döneminin özelliklerini hesaba katar ancak çalışma tarzında bu özellikleri unutur. III. bunalım döneminin özelliklerinden doğan suni denge, öncü savaşı ve silahlı propagandayı reddeder; bunların yerine II. bunalım döneminde geçerli olan çalışma tarzı ve örgüt anlayışını savunur. Direniş komitelerinin (fonksiyonları incelendiğinde, bu durum daha da açıkça ortaya çıkar:

"Direniş komiteleri en geniş anlamda, devrimci halk iktidarının birer nüveleri olarak kavranmak ve bu doğrultuda derinleştirilip, geliştirilmelidir" (Sayı 13, s: 11)

".Ve direniş komitelerinin en geniş anlamıyla, halk iktidarının birer nüveleri-çekirdekleri olarak ele alınması,

gerektiği, fikrini ileri sürmüştük. Soruna bu şekildeki bir yaklaşım, beraberinde direniş komitelerinin, halk cephesinin veya cephesel örgütlenmenin bi rer örgütsel-alt birimi olarak, halk komiteleri olarak ele alınmasında gerekli kılıyordu." (Sayı 16-s: 8)

M.ÇAYAN ise bu konuda şöyle der:

"Kitlelerin düzene karşı memnuniyetsizlik ve kıpırdanmalarının eyleme dönüşmesi için önce, inandırıcı olmalıyız. Söylediklerimizi bizzat eylemimizle onlara göstermeliyiz. Devrimciler herşeyden önce biryandan kitlelere, hakim sınıfların baskı örgütünün yüz - yıllardır kafalarında şekillendiği gibi olmadığını, aslında çürük ve kof olduğunu, onun bütün gücünün yaygara, gözdağı ve demogojiden ibaret olduğunu askeri eylemleri ile göstermelidirler. Öte yandan kitleleri devrimci propagandaya açık hale getirebilmek ve bu yolla devrimci bilinci onlara götürüp onları devrim saflarına çekmek için, askeri eylemlerin üzerine oturmuş propagandayı işletmelidirler." (Bütün Yazılar s: 364)

M.ÇAYAN burada kitleleri mevcut düzene karşı tepkilerinin açığa çıkartılmasından ve açığa çıkartılan bu tepkinin bilinçlendirilip örgütlendirilme - sinden ve bunun nasıl yapılacağından , bahsetmektedir. D.Yol'a göre ise bunlara gerek yoktur. Ülkemizdeki faşist güçlerle devrimci halk güçlerinin mevcut düzene karşı tepkileri kendiliğinden mücadele içinde açığa çıkmıştır(yani memnuniyetsizlik ve kıpırdanmalar , eyleme dönüşmüş suni denge bozulmuştur D.Yol'a göre yapılması gereken zaten açığa çıkmış olan bu tepkiyi bilinçlen - dirmek ve örgütlemektir (direniş komitelerinin fonksiyonu da budur zaten).

Bu anlamda Kesintisiz Devrim II-III ve onu savunan bizler D.Yol ile çok farklı lisanlarda konuşmaktayız. Geniş halk kitlelerinin örgütlenmesinde kullanılacak örgüt biçimlerinin kurulması halk iktidarının nüvelerinin kurulması ancak suni dengenin bozularak geniş halk kitlelerinin düzene karşı tepkilerinin açığa çıkartılması sonucu gündeme gelir.

D.Yol öncü savaşının sonucu olarak gündeme gelecek bir olguyu bugün savunmakla öncü savaşını inkar ettiğini açıkça ortaya koymaktadır. D.Yol'un yaptığı geriye kalan tüm tespitler bu yanlış çıkış noktasından kaynaklanır.

Şimdi bu tespitlerden hareket eden devrimci yolun pratikteki çalışma tarzını inceleyelim:

Kitlelerin bilinçlendirilmesi örgütlenmesi ve devrim yoluna çekilmesi kapsamlı bir siyasi gerçekleri açıklamak, kampanyasının yürütülmesini gerektirir. Siyasi gerçekleri açıklama kampanyası nın amacı kitleleri siyasal olarak eğitmektir. Bu bütün devrimler için değişmez şarttır. Değişen siyasal ger - çekleri açıklama kampanyasının nasıl , ve hangi yöntem temel alınarak yürütüleceğidir. III. bunalım döneminin geri bıraktırılmış ülkelerinde siyasi ger - çekleri açıklama kampanyasının temel aracı silahlı propagandadır. M. ÇAYAN bunu şöyle açıklar:

"Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelerle elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle , soyuta gider. Maddi olaylar etrafında, siyasi gerçekleri açıklayarak kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda, halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır. Önce kitleleri sarsar, giderek de bilinçlendirir. Merkezi otoritenin, görüldüğü gibi güçlü lolmadığını, onun kuvvetinin herşeyden önce yaygara, göz dağı ve demagojiye dayandığını göste - rir." (Bütün Yazılar s: 342)

M.ÇAYAN burada temel olarak silahlı propaganda ile siyasi gerçeklerin açıklanmasından (Örneğin I. Erim Hükümetinin gerçek yüzünün açığa çıkartılması, gibi) ve kitlelere oligarşinin gücünün mutlak olmadığının, oligarşinin tüm gücüne rağmen kendisine karşı devrimci bir alternatifin doğuşunu engellemek - ten aciz olduğunun gösterilmesinden ((psikolojik yıpratma) bahseder. Esasen siyasi gerçeklerin açıklanması ile oligarşinin görüldüğü kadar güçlü olmadığının gösterilmesi birbirinden ayrı şeyler değildir. Siyasi gerçekleri açıklama kampanyasında temel olarak kullanılan yöntemin niteliği sonucu psikolojik yıpratma unsuru daima mevcut - tur. Örneğin THKP-C eylemleriyle I. Erim hükümetinin gerçek yüzünü açığa çıkartmış ve bu siyasi gerçeği açıklar - ken de kitlelere, emperyalizme ve oligarşiye vurulabileceğini ve oligarşinin de bunu önlemekten aciz olduğunu, göstererek oni psikolojik olarak yıpratmıştır.

Silahlı propgaanda; kitlelere politik hedef gösteren, siyasi gerçekleri - açıklayan, oligarşinin görüldüğü, kadar güçlü olmadığını gösteren eylemlerin yapılması ve bu temel üzerinde , yükselen hertürlü propaganda, siyasi eğitim ve bilinçlendirmeyi içerir.

Bu temel mücadele biçimidir. Ekonomik-demokratik ve diğer politik mücadele biçimleri, bu alanda yapılan eylemler ve bu temel üzerinde yükselen hertürlü propaganda, siyasi eğitim ve bilinçlendirme ise talidir ve silahlı propagandaya tabidir.

İşte silahlı propagandayı temel diğer ekonomik-demokratik ve politik mücadele biçimlerini ise silahlı propagandaya tabi olarak ele alan devrimci stratejiye politikleşmiş askeri savaş stratejisi denir. III. bunalım döneminin , geri bıraktırılmış ülkelerinde PASS'in ilk aşaması da önce savaşıdır. İşte Öncü savaşının muhtevası budur (D.Yol' a göre ise; öncü savaşı proletarya partisinin yürüttüğü askeri bir mücadele biçimidir.)

D.Yol farklı devrim anlayışından(suni denge ve öncü savaşının inkarı) hareket ettiğinden farklı bir çalışma tarzı anlayışına sahiptir:

"... direniş komiteleri çalışması , en geniş kitle çalışmaları içerisindeki en dar kadro çalışmalarının temel alınması ilkesi doğrultusunda ve bu il kenin hayata geçirilmesi mücadelesi olarak görülmelidir." (Sayı 13, s: 11)

"En geniş kitle çalışmaları içeri - sinde en dar kadro çalışması" özünde boş bir kavramdır. Tüm siyasi gruplar, çalışmalarını en geniş kitleye yaymak, ve en iyi kadroları yetiştirmek için gayret sarfederler. Sadece devrimciler değil AP, CHP, MHP'de kendi siyasil görüşleriyle ilgili olarak ele alındığında bir anlam kazanır.

Suni denge olgusunu ve öncü savaşını reddeden D.Yol en geniş kitleler içinde yapılan çalışma ile kitlelerin , günlük taleplerinden hareketle onlara siyasi gerçeklerin açıklanmasını, bu taleplerden hareketle kitlelerin örgütlenmesini eyleme sokulmasını ve kadrolaşmayı savunmaktadır. Bu çalışma için deki kadroların emperyalizme ve oligarşiye vurarak siyasi gerçekleri açıklamaları, oligarşinin görüldüğü kadar güçlü olmadığını göstererek kitleleri mevcut düzene karşı tepkilerini açığa çıkartmaları söz konusu olamaz. Bu çalışma içindeki kadrolar kitlelerin hak ve istemlerinden hareketle çeşitli çalışmalar ve eylemler yaparlar.

D.Yol'un 13. sayısında "Devrimci Yol taraftarlarının kampanya değerlendirme çalışmaları" başlığı altında çeşitli illerden gelen çalışma raporları yayınlanmıştır. D.Yol'un çalışma tarzı anlayışını direniş komitelerinin de olduğu nu anlamak için bu raporların incelenmesi büyük önem taşır.

Raporlardan her biri iki kısma ayrılabilir: Direniş kampanyası sırasında, yapılanlar ve yapılamayanlar (yani eksikler). Öz olarak tüm çalışma aynı olduğundan biz sadece birkaç il'in değerlendirme raporlarını inceleyeceğiz.

"... faşist zulme ve pahalılığı karşı mücadele kampanyası doğrultusunda , bildiri dağıtmak, afiş asmak, yazılama yapmak, kahve ve ev toplantıları düzenlemek, koşullar elverirse korsan mitingler koymak, D.Yol'un özel sayılarını satmak, bez fafişler ve duvar gazeteleri asmak, v.b. idi."

Yaptığımız bu çalışmalarımızın yanısıra daha önce planlayıp da yapamadığımız bir takım işler de vardır. Bunlardan belli başlıları şunlar: "Yeterince özel sayılardan satamadık, topladığı - mız bağışlar yetersiz, korsan miting koyamadık (ki bunun ortamı yoktu) bütün ili kapsayan bir bildiri dağıtamadık, duvar gazeteleri ve bez afiş asma işini yapamadık, çalışmalarımızı daha fazla alana yayamadık." (Gaziantep Kampanya Değerlendirmesi).

"Hayata geçirdiğimiz çalışmalar:

- Faşizmi ve hayat pahalılığını teşhir eden yazı yazıldı. Çok miktarda zamları ve hayat pahalılığını ve alevi sünni çatışmasını hedef alan bildiri dağıtıldı.

- Korsan kahve toplantıları düzenlendi. Köy toplantıları düzenlendi. (Köy toplantılarında hedeflenen amaca ulaşılamadı). Özellikle kurban Bayramında kurban derileri devrimci harekete bağış olarak toplanırken bu faşizmi ve hayat pahalılığını teşhir etmekte ve siyasi çalışmaya bir araç olarak kullanıldı.

Yapmak isteyip de yapamadığımız ise faşizm ve pahalılık konusunda bir konferans veya panel düzenlemekti.

Erzincan'daki faşizme ve hayat pahalılığına karşı mücadele kampanyası ile ilgili çalışmalar kısaca böyle özetlenebilir."

"Kampanyanın başladığı günden bugüne kadar kampanyayla ilgili bildiri ve el ilanlarını ev ev dağıttık. Dikmen'in en kenar mahallesine kadar bu yayınlar devrimciler tarafından ulaştırıldı Afiş, pul, duvar gazeteleri sokak sokak asıldı." (Ankara Dikmen Kampanya Değerlendirmesi).

Görüldüğü gibi D.Yol siyasi gerçeklerin açıklanmasında, kitlelerin devrim saflarına çekilmesinde, kitleleri, günlük talepleri etrafında örgütleye - rek siyasi hedefe yönlendirmeyi yani klasik politik kitle çalışmasını temel almaktadır. Bu çalışmanın niteliğinede uygun olarak bildiri toplantı, afişleme, yazı yazmak, vb. gibi faaliyetlerde bulunmakta ve gerektiğinde bu çalış

mayı desteklemek için bazı eylemler yap maktadır.

M.ÇAYAN bu çalışma tarzını uluslararası pasifizmin ve revizyonizmin çalışma tarzı olarak mahkum eder ve şöyle der:

"Demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılamadığı -rafa kaldırıldığı- da ha doğrusu bir deyişle oligarşi tarafından kullanılmasına "izin verilmedi-ği" ordusu, polisi ve diğer güçleriyle emekçi kitlelere tam bir tenkil politikasının izlendiği bütün geri-bıraktırılmış ülkelerde, bu tip klasik "kitle çalışması" ile ekonomik ve demokratik, mücadeleyi, politik mücadeleye dönüştürmek isteyen örgütler, düşmanın askeri üstünlüğü ve baskısı karşısında, güçsüzlüğe düşecekler, giderek iyice sağa kayacaklardır.

Bu yol "oligarşik diktatörlük ile halktan gelen baskı arasında kurulmuş, olan suni dengeyi bozacak yerde onu de vam ettirecektir." (Che)

Evet devam ettirecektir. Elbette bu yoldan gidildiğinde de görünüşte bazı ilerlemeler olacaktır. Ancak bu yolun, savunucuları, giderek başlangıçta savaşçı niteliklere sahip olsalar bile bu niteliklerini kaybedecek, yozlaşacak ve giderek bürokratlaşacaklardır. Yitirilen devrimci öz ve de pasifize edilmiş beş-on emekçi işte bu görüşün yolu basitleştirilince budur." (Bütün Yazılar, s: 339-40) D.Yol'unda sonunda varacağı yer budur.

Bütün bunlardan sonra oportünist çehrelerini gizlemek isteyen bazı aklı evveller, direniş komiteleri ve bu konuda yapılan çalışmanın taktik bir mesele olduğunu söyleyebilirler. Durum hiçde böyle değildir. Direniş komiteleri D.Yol'a göre "Halk iktidarının nüveleri" olacaktır. Bu tüm devrim ve çalışma tarzı anlayışını yansıtan stratejik bir tespittir. Ve bunu gerçekleştirmek için uygulanan çalışma tarzı da bellidir.

Buraya kadar D.Yol'un (iddialarının aksine) öncü savaşı ve silahlı propagandayı savunmadığını gördük. Şimdi onun çalışma tarzı anlayışından hareketle gerçekte neyi savunduğunu açıklamak gerekir.

D.Yol öz olarak II. Bunalım döneminin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerinde geçerli olan, öncü savaşı aşamasından geçmeyen halk savaşını savunmaktadır. Açık işgalin olduğu, yarı-feodal, ekonominin hakim bulunduğu ülkelerde, önceden de açıklandığı gibi zaten yer yer kendiliğinden ayaklanan kitlelerin mevcut düzene karşı tepkilerini açığa çıkartmak diye bir sorunu yoktur. Yapılması gereken varolan tepkinin siyasi çalışma ile bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesidir. Klasik olarak adlandırılabilecek olan ve öncü savaşı aşamasından geçmeyen II. bunalım dönemi ülkeleri halk savaşında; siyasi çalışma olgunlaştığında ve şartlar da elverişli olduğunda küçük bir silahlı grubun eylemleri geniş halk kitlelerini kısa sürede harekete geçirir. Kurtarılmış bölgelerde kızıl politik iktidar kurulur ve önceden bu bölgelerde inşa edilen devrimci kurumlar, devrimci iktidarın organları haline gelirler. D.Yol'da direniş komitelerinin geleceğini bu yönde görür.

"Ülkemizde demokratik halk devrimi, uzun ve dolambaçlı bir halk savaşından geçerek gerçekleşecektir ve iktidar bütün ülkede, bir anda değil, parça parça elde edilecektir. Faşizme karşı mücadelenin, halkın demokratik iktidarını gerçekleştirme doğrultusunda bir devrim sorunu olarak kavranılması, halk iktidar organlarının yaratılması zorunluluğunu da beraberinde getirmektedir. İşte, direniş komitelerinin bu şekilde en geniş anlamıyla halk iktidar organlarının birer nüvesi olarak kavranılması gereği, bu noktada ortaya çıkmaktadır. Direniş komitelerinin böyle bir anlayışla kavranılarak, bu doğrultuda, mücadele edilmesi, herşeyden önce, devrimci mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için zorunlu olan, demokratik halk iktidarının asıl anlamını vurgulaması, halkın kendi iktidarı kavramını ve merkezi otoriteye bir alternatif yaratılması zorunluluğunun somutlaması açılarından önem taşımaktadır." (D. Yol, s: 16, s: 9)

Suni denge olgusunun inkarı sonucu, III. bunalım döneminde kitlelerin düzene karşı tepkileri zaten açığa çıkmış, kabul edildiğinden siyasi çalışma, ile bu tepkinin yönlendirilmesi bu çalışma içinde merkezi otoriteye bir alternatif olacak halk iktidar organlarının yaratılması ve şartlar elverişli olduğunda da, "proletarya partisinin yürüttüğü bir askeri mücadele biçimi olan, öncü savaşı ile kitleleri ayaklandırmalı. D.Yol'un kısaca savunduğu gerçek, görüşü budur. Aslında emperyalizmin, III. bunalım dönemi ülkelerinde halk savaşı ancak öncü savaşı temeli üzerinde yükselebileceğinden D.Yol öncü savaşını inkar ederek aslında halk savaşını da inkar etmektedir. D.Yol III. Bunalım döneminde değişen şartlar sonucu yöntem değiştiren oportünizmin ince bir taktiğini kullanmaktadır. Halk savaşını açıkça değil de onun üzerinde yükseleceği temelin (öncü savaşı) muhtevasını değiştirerek onu askeri bir mücadeleye indirgeyerek inkar etmektedir. Bu anlamda D.Yol'un savunduğu görüşle, halk savaşını dillerinden düşürmeyen ancak öncü savaşını kabul etmemeleri sonucu, revizyonist çalışma içine gömülmüş ve başta KSD olmak üzere diğer oportünist grupların görüşleri arasında özde hiçbir fark yoktur. Teoride birbirine küfreden bu gruplar pratikte ise öz olarak aynı şeyleri yapmaktadır.

D.Yol'a göre ise bizimle KSD'nin görüşleri arasında çeşitli konularda tam bir paralellik vardır (Sayı 17). Anlaşılan D.Yol açığa çıkartılan oportünist yüzünü gizleyebilmek için ne yapacağını şaşırmıştır. Bizler KSD ile aynı şeyleri söylüyoruz ve aynı şeyler yapıyoruz. Sizler ise başta KSD olmak üzere çeşitli oportünist gruplarla ayrı şeyler söylüyorsunuz ancak aynı şeyleri yapıyorsunuz. Bu durumda aradaki farkı açıklamak için D.Yol'un şöyle demesi gerekecektir. Yok aslında birbirimizden farkımız ama biz D.Yol'uz!

SONSÖZ YERİNE

Bu sırada D.Yol'un 19. sayısı elimize geçti. Gerçek yüzünün artık gizlenemeyecek şekilde açığa çıkmasından D. Yol o kadar telaşlanmıştır ki tüm orta sayfayı bir yıl önce yayınlanan ve bildirgeyi eleştiren "Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi ve Devrimci Gençlik Oportünizmi" başlıklı bildirimizin eleştirisine ayırmış. Bu ise bir yıl önce D.Yol Bildirgesi üzerine yazdıklarımızın zaman içinde doğrulandığının açık bir göstergesidir. D.Yol'un ukalaca eleştiri ifadesini bir yana bırakalım "eleştirilerini" gözden geçirelim.

D.Yol zorunlu olarak oportünizmin, en açık biçimde sergilendiği 1971 hareketinin değerlendirilmesinden yola çıkmak zorundadır. Bu nedenle önce bildiriden aşağıdaki pasajı aktarır:

"Her örgüt içinden doğduğu süreci yansıdır. THKP-C 1965-71 Dev-Genç hareketinden doğdu. Dev-Genç kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesi içinden, doğan THKP-C bu yapıyı kaçınılmaz olarak bünyesinde taşımış ve bu yapı da daha üst düzeyde bir mücadelenin gereklerini karşılayamamıştır. Ayrıca doğru devrimci ideolojiye süreç içinde ulaşılması (1970 sonbaharı) ve silahlı propagandanın sonucu THKP-C yetersiz bir örgütsel yapı ile harekete geçmek zorunda kaldı. (Bugün) bunu yapmaya çalışmak THKP-C'nin yenilgisine neden olan zaafları dahabüyük boyutlarda tekrarlamaktır."

Daha bir alıntıyı bile doğru dürüst aktarmaktan aciz olan D.Yol daha sonra bizim de "71 de harekete geçilmek zorunda kalındı" ifademizden hareketle, bu konuda kendisinden farklı birşey getirmediğimizi söylemektedir. D.Yol tüm oportünistler gibi sorunun özüne inmek yerine kelimelerle oynamaktadır. Önceden de açıklandığı gibi önemli olan, THKP-C'nin ne için harekete geçmek zorunda kaldığıdır. D.Yol'a göre bu zorunluluk faşizme karşı direnmek gereğidir. Gerçekte ise Kesintisiz Devrim II III'de açıklandığı gibi I.Erim Hükümetinin gerçek yüzünü açığa çıkartmak, faşizme erken doğum yaptırılarak emperyalizmin ülkemizdeki oyununu bozmak amacıyla harekete geçmek zorunda kalınmıştır. Bu iki farklı tespitin ayrı devrim ve çalışma tarzı anlayışından doğduğu yeterince açıklandığından bu konu üzerinde tekrar durmayacağız.

D.Yol "eleştirilere" devam eder.

"THKP-C'nin Dev-Genç mücadelesi içinden çıktığı için ve bu nedenle yapısı silahlı propagandaya yeterince uyanmadığından yenildiği ileri sürülüyor.. "Yenilgiye neden olan zaafları tekrar etmemek için Dev-Genç mücadelesine benzeyen bir süreçten geçmemek gerekiyormuş!" Bu gibi bakış açılarının arkasında yenilgiyi 12 Mart sonrasında, silahlı mücadeleyi sürdüren unsurların (Dev-Genç içinden çıktığı için)bilinen polisçe tanınmış kişiler olmalarına, bu yüzden yakalanmış olmalarına, bağlayan yani bir polisiye olay olarak gören bir dar görüşlülük yatıyor.

Böyle bir değerlendirmeyi ancak legalitenin bataklığında kulaç atan, oligarşinin koyduğu sınırlar içinde çalışan ve dolayısıyla kafası da ona göre şekillenen D.Yol yapabilirdi. Sorun birkaç kişinin deşifre olması değildir Silahlı mücadeleyi sürdüren unsurlar polisce bilinmeselerdi bile 1971'de farklı bir sonuca aulaşılmayacaktı. D. Yol silahlı propagandayı politik değil de askeri bir mücadele olarak ele aldığından bu unsurların bilinmemesiyle, 1971'de mücadelenin başarıya ulaşacağını savunduğumuzu düşünmeye kafa yapısı olarak müsaittir.

Her örgüt içinden doğduğu süreci yansıtır. Bir örgütün karakterini kaçınılmaz olarak belirleyen şey onun eyleminin muhtevasıdır. Yani örgütün yapısı onun faaliyetine göre oluşur. Örneğin; direniş komitelerini oluşturmaya çalışan D.Yol bu amaçla kitleler içinde klasik politik kitle çalışmasına girişecek ve kitlelerin ekonomik-demokratik, mücadelesini siyasi mücadeleye dönüştürmeye çalışacaktır. Bu amaçla toplantılar düzenlenecek, bildiri, afiş, vb. dağıtılacaktır. Bu çalışmayı temel a-

lan örgüt kadrolarını bu alanlarda mev zilendirecektir.

Politikleşmiş askeri savaş strateji sini savunan bir örgüt ise öncelikli , çeşitli bölgelerde kitlelerle dar an - cak sağlam bağlar kurmaya çalışır. Bu bağlar, ileride eylemleriyle sesini du yuracak örgütün kitle içindeki yayılma noktaları olacaklardır. Bu gerçekleşti rildikten sonra devrimci örgüt mevcut, durum tahlili sonucu belirlenen mevcut siyasi ortamın öne çıkardığı hedeflere vurarak harekete geçer. Eylemin neden- lerini kitlelere kendi propaganda araç larıyla (bildiri, vb.) açıklar. Bu ey- lemler temeli üzerinde yükselen hertür lü bilinçlendirme, siyasi eğitim ve propaganda ile ve kitleler içinde önce den sağlanmış dar ancak sağlam bağlar, vasıtasiyle kitleler arasında yayılma- ya çalışır. Bu yöntemi temel alan, ça- lışma tarzını politikleşmiş askeri sa vaş stratejinin gereklerine göre düzen leyen örgüt kadrolarını da buna göre mevzilendirir.

Örgüt anlayışı devrim ve çalışma tar zı anlayışından doğar. Farklı devrim anlayışlarına sahip olanlar farklı bir çalışma tarzını hayata geçireceklerdir ve bunun sonucunda da farklı örgütler, oluşacaktır. Görüldüğü gibi sorun teme linde bu unsurların bilinmesiyle değil doğrudan temel mücadele yöntemi tara - fından belirlenen örgütsel yapı ile il gilidir.

1965-71 döneminde devrimci teori pratik içinde ağır ağır ilerlemiyerek, bulundu. M.ÇAYAN'ın ifadesiyle ".. doğ ru çizgiyi ayaklarımız bu bataklıkta olduğu için ağır ağır yürüyerek bulduk Aynı yavaşlıkla da pratiğe geçtik."(Bü tün Yazılar s: 309) Bu dönemde doğru devrimci teori bilinmediğinden mevcut tek devrimci örgüt olan Dev-Genç'in mü cadelesinde belirli bir sistem yoktu.. Ve kendiliğindencilik hakimdi. Doğru devrimci teoriye 1970 sonlarında ulaşı labildi. THKP-C Dev-Genç'in içinden doğ duğundan bu örgütün kendiliğindenci mü cadelesinin doğurduğu yapıyı da zorun- lu olarak bünyesine taşıdı. Bünyesinde- ki zaafları atamadan da açıklanan neden ler sonucu harekete geçmek zorunda kal dı. Ve mevcut yapısı silahlı propagan- danın gereklerini yerine getiremediğin den dolayı da yenildi.

Bugün doğru devrimci teori bilinmek tedir ve başlangıçtan itibaren bu teo- rinin gerekleri doğrultusunda çalışmak gerekir. Bugün de 1965-71 dönemindeki, sürecin yaşanması gerektiğini savunmak o dönemin zaaflarını aşmak değil; bu zaafları (geçmişte olduğu gibi zorunlu olarak değil) bilinçli olarak daha da büyük boyutlarda tekrarlamaktır. D.Yol un yaptığı budur.

D.Yol "eleştirilerine devam ederek bizim partiye karşı çıktığımızı, geçmi şin yenilgisinin nedeninin onun parti olarak örgütlenmesinde gördüğümüzü söy lüyor. Bunun kim, nerede savunmuştur? D.Yol çaresizliğinden tüm oportünistle rin kullandığı bir taktiğe başvuruyor. eleştireceği teoriyi kendisi imal edi yor. Ayrıca önemli olan bir örgütün , parti adını taşıyıp taşımadığı değil - dir; önemli olan örgütün fonksiyonları dır. Küba'da silahlı mücadeleyi başla- tan grubun adı parit değil 26 Temmuz Hareketi idi ancak bir partinin tüm fonksiyonlarını yerine getiriyordu.

Bu arada D.Yol'un direniş komitele- rinin fonksiyonlarıyla ilgili bir de- ğerlendirmesi üzerinde de durmak gere- kir:

"Ve bilindiği üzere "Tupamaros" u- zun süre silahlı propaganda niteliğin- de görülebilecek eylemlerini başarıyla sürdürmüş ve fakat yenilgiden kurtula- mamıştır. Çünkü böylesi bir örgütün ön cünün eylemlerini bütün halkın silahlı eylemine dönüştürecek mekinazmaları - bağlantı kayışları yoktur. Ve bildirge de söylendiği gibi bu bağlantıları ta- şımayan bir örgütün eylemleri başarıya ulaşamaz. Motor kendi kendine ne kadar dönerse dönsün, bu hareket makinayı harekete geçiremez." (Sayı: 19 s: 11)

Öncelikle D.Yol'a TDAS'ı yeniden o- kumasını sağlık veririz. Kendilerinin, yeni keşfettikleri Tupamaros'un prati- ği üç yıl önce incelenmiş ve gereken , dersler çıkartılmıştır. D.Yol küçük motor (öncü) ile büyük motor (kitle - ler) arasındaki bağlantı kayışlarının, ancak direniş komiteleriyle kurulacağı nı ve böylece öncünün eyleminin kitle- leri de harekete geçireceğini savunmak tadır. Hemen belirtmek gerekir ki D. Yol bağlantı kayışları ve küçük-büyük, motor ifadelerini Debray'ın Che'nin Bo livya'daki savaşını inceleyen "Che'nin Gerillası" adlı kitaptan almıştır.

Debray silahlı propagandayı politik değil askeri bir mücadele olarak görür Ve askeri mücadelede tek başına kitle- leri harekete geçirmekte yeterli olama yacağına göre öncünün eylemini yığınla- ra iletecek bağlantı kayışlarına ihti- yaç görür. Silahlı propaganda gerçek muhtevası içinde ele alındığında; yani sadece silahlı eylemi değil de bu ey - lem temeli üzerinde yükselen bilinçler dirme, siyasi eğitim ve propagandasını da kapsamına aldığında "bağlantı ka- yışları" olarak ifade edilenleri de kapsamına alır. Silahlı propagandanın, ayrıca "bağlantı kayışlarına ihtiyacı yoktur çünkü eylem temeli üzerinde yük selen bilinçlendirme, siyasi eğitim ve propaganda bunu sağlar. Örgüt eylemini kitlelere iletir." "Bağlantı Kayışla - rı"nın gereğinden bahsetmek silahlı pro pagandayı politik bir mücadele olarak değil de Debray gibi askeri bir müca- dele olarak ele almak demektir.

D.Yol bir yandan bizleri fokoculuk- la suçlamakta diğer yandan da oportü - nizmin klasik özelliği olan işine ge- len yerden işine geleni alarak teori - ler kurmakta ve Debray'ın silahlı pro- paganda anlayışını benimseyerek bunun gereklerini yerine getirmek için de direniş komitelerini savunmaktadır. Bu eklektik teori sefaletiyle daha fazla uğraşmak gereksizdir!

D.Yol oportünizminin gerçek yüzü or tık tamamen açığa çıkmıştır. 1971 hare ketine olan büyük sempatiyi kendi opor tünist amaçları için kullanmayı hedef- leyen politikaları iflas etmiştir. Bu durum her geçen gün biraz daha fazla a çığa çıkmaktadır. Devrimci Gençlik'in, oportünist çehresi ve bugün ulaştığı nokta üç yıl önce DTDAS'da şöyle açık- lanmıştı:

"... Öncü savaşını kabul eder:ancak uygulamada kitlelerin büyük birlikimler halinde örgütlemeyi temel alır. Böyle ce teoride kabul ettiği öncü savaşını pratikte reddetmiş olur."

O tarihte henüz Devrimci Gençlik , dergisi bile yayınlanmaya başlamamıştı Buna rağmen o dönemde bizler Devrimci, Gençlik'in ekonomik-demokratik mücade- leye ragömüldüğünü, bu tali mücadele alanına temel bir önem verdiğini göre- rek D.Yol'un bugün vardığı yeri o za- mandan görebildik. Temel hata tali bir mücadele alanından şu veya bu yan- lışın yapılması değil bizzat bu alanın temel alınmış olmasıdır.

Bu nedenle bugün D.Yol'un gerçek yü zünü gören samimi unsurların önünde üç yol vardır:

Birincisi; yine ekonomik-demokratik mücadele alanını temel olarak bütün di ğer çalışmaların hareket noktası ala - rak bu alanı seçmek. Bu yolu izlemek zorunlu olarak D.Yol'un bugün bulundu- ğu yere ulaşmaktan başka sonuç vermez.

İkincisi; öncü savaşını askeri bir, bakış açısından ele almaktır. Bu durum ise yine ekonomik-demokratik mücadele alanının temel alınmasını ve bu kadro- ların "çekilerek" daha üst düzeyde bir mücadelenin yürütülebileceğini zannet- mek demektir. Bu durumda mevcut yapı eklektik bir bünyeye sahip olur ve var lığını fazlaca sürdüremez. Tüm yapı de ğil de yapının küçük bir bölümü temel mücadelenin biçimine göre düzenlenmiştir. Bu işe kaçınılmaz olarak silahlı propa gandayı askeri bir eylem olarak ele alan bakış açısına götürür.

Üçüncüsü; öncü savaşının doğru yoru rumlanmasından hareketle devrimci saf- larda toplanmaktır."

D. Yol'un bugünkü yöneticileri tüm bunlara karşılık ideolojik bir cevap getirmekten acizdirler. Her zamanki yöntemleri olan karalama ve spekülas - yonu geçerli tek çare olarak görmekte- dirler. 1971'de THKP-C bir darbe yedi- ğinde silahlı mücadeleye karşı olan veya lafta evet deyip de pratikte bir- şey yapmayan pasifistler çok sevinir - lerdi. Şimdi bunların yerini D.Yol al- mıştır. M.ÇAYAN'ın bunlar için söyle - dikleri bugün de geçerliliğini korumak tadır:

"(Pasifizmin) yaptığı bütün iş; ide olojik mücadele paravanası altında, em peryalizm ve oligarşiye karşı halkın , devrimci savaşını sürdüren devrimcile- ri eleştirmek onlara kara çalmaya ça- lışmak, silahlı propagandanın sağladı- ğı sempatiyi kafaları bulandırarak da- ğıtmaya çalışmaktır. Oportünizmin em- peryalizmin soldaki uzantası olma espi risi budur." (Bütün Yazılar s: 341)

"RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER" Adlı Yazı Dizimiz 6. sayıdan itibaren devam edecektir.

• 15 günlük Siyasi Dergi • SAHİBİ: YUSUF HOCAOĞLU • YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ Adil YILMAZ • YÖNETİM YERİ: Cağaloğlu Yokuşu, Kemaliye Han, No: 4 IS- TANBUL • YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 628 ISTANBUL • ABONE ŞARTLARI: Yurt İçi 6 aylık 40 TL. Yıllık 70 TL. Yurt dışı 6 aylık 100 TL. Yıllık 180 TL. ABONE İÇİN Yusuf Hocaoğlu adına T.C. Ziraat Bankası Aksaray Şubesi Is- tanbul Hesap No: 10162 • BASKI ASAL OFSET • SON BASKI TARİHİ: 7.8.1978

ÖNCÜ SAVAŞI ve KURTULUŞ

GİRİŞ

Silahlı devrimci hareketin 1971 pratiği üzerine çokşey söylendi ve yazıldı. Silahlı devrimci mücadeleyi sürdürenler olduğu gibi, 1971'deki mücadelenin prestijini kendi oportünist amaçları için kullanmaya çalışanlar da çıktı. Ve keza 1971 hareketine çeşitli şekillerde saldıranlar, mahkum etmeye çalışanlar da çıktı. Bunların tümü de işe "Kesintisiz Devrim III-II'yi eleştirerek başlamışlardır. Bu doğaldır, 1971 pratiğine THKP-C Teorisi ve pratiğiyle damgasını vurmuştur.

THKP-C eylemleri sistemli ve bilinçli olan, somut siyası hedeflere yönelen ve bu pratiğe önderlik eden teorinin formüle edildiği Kesintisiz Devrim II-III'e sahip bir örgüttür. Bu nedenle çeşitli oportünist fraksiyonlar, tarafından 1971 pratiğinin eleştiri ve mahküm edilmesi, Kesintisiz Devrim II-III'ün eleştirisiyle, bu yazıda anti-Leninist tezlerin savunulduğunun kanıtlanmasıyla (!) özdeştir. Bu konuda çeşitli oportünist fraksiyonlar tarafından çeşitli teorik (!) eleştiriler kaleme alınmıştır. Bunlardan ilki "İKE"-de yayınlanmış ve TDAS da gereken cevap verilmişti; daha sonra da uzun ve çeşitli eleştiriler yayınlandı. Bunların çoğunu ciddiye almaya gerek yoktur ve zaten önemli bir etki de yaratmamışlardır. Bunun en önemli nedeni, Kesintisiz Devrim II-III'de açıklanan her konuda saldırıya geçmeleri ve devrim stratejisinden emperyalizm tahliline, ve ülkemizin yapısına kadar her konuda uzun ancak aptalca eleştiriler yayınlamalarıdır. Genellikle son derece ukala bir lisanla kaleme alınan bu eleştiriler açıkça belli olan tahrifatlara ve ustalardan yapılan rastgele alıntılara dayanırlar ve belirli bir sikteme sahip değildirler. Bu oportünist fraksiyonlar arasında KSD'ye ayrı bir yer vermek gerekir. Bunun iki nadeni vardır. Birincisi, KSD "KEsintisiz Devrim II-III'de açıklanan tüm konulara saldırmaz tersine bazılarının doğruluğunu önemli ölçüde benimser (ülkemizin yapısı gibi). KSD 'eleştiri'lerinin doğruluğunu özellikle öncü savaşı üzerinde toplar. Esasen Kesintisiz'lerin özü de burada yatar; çünkü esas önemli olan emperyalizm ve ülke tahlili gibi objektif olarak açık gerçekler üzerinde anlaşmak değildir. Bilimsel bir burjuva ile de bu konularda anlaşılabilir Önemli olan devrimin yolu üzerinde anlaşabilmektir ve bu konuda uzlaşmaz çelişkiler var ise dünya ve ülke tahlilleri üzerinde anlaşmak anlam taşımaz. Yani KSD hedefi iyi seçmiştir.

İkincisi; KSD iyi seçtiği hedefe, akıllıca saldırır. Öncü savaşına "anarşizm, narodnizm" diyerek saldırmaz. Önce onun dayandığı temelleri çürütmeye çalışmakla işe başlar. Bu temeller ise Sürekli milli kriz, evrim ve devrim aşamalarının içiçe girmesi ve özellikle suni dengedir. KSD birçok üpürtinst fraksiyonun Kesintisiz'leri eleştirirken dikkat etmedikleri bir konuya; özellikle suni dengeye saldırır. KSD suni denge kavramını teorik olarak mahkum edebildiği an öncü savaşının savunulamayacağını çok iyi anlamıştır.

Bu nedenle KSD'nin eleştirileri diğer oportünist fraksiyonlara göre daha sistemlidir ve oldukça ince tahrifatlara dayanır. KSD kendi eleştirileri hakkında: "... bugüne değin bunlar üzerine doğru dürüst bir tek karşı eleştiri alamadık." (Geçmişin Değerlendirilmesi ve Öncü Savaşı, S.135) demektedir. Doğrudur. Ona cevap vermeye, çalışan D.Yol bugüne kadar maskaralıktan başka şey yapmamıştır. Bu da olağandır; çünkü KSD'ye gereken cevabı geçmişi kendi oportünist amaçları için kullananlar değil; onu savunanlar ve teorisini hayata geçirerek daha da geliştirenler yani ancak biz verebiliriz.

KSD'nin Kesentisiz Devrim II-III'e 'eleştiri'lerini cevaplandırırken kendimizi sadece öncü savaşı ve bununla, ilgili konularda sınırlandıracağız. Bu cevaptaki yöntemimiz de demagojiyi yapmak veya M.ÇAYAN'ın adı arkasına gizlenmeye çalışmak olmayacaktır. Bunlar D.Yol oportünizminin yöntemleridir. Bizler ve öncü savaşın teorik temelleri ni kısaca açıkladıktan sonra öncü savaşından ne anlaşılması gerektiği duracağız.

BİRİNCİ BÖLÜM:

II. BUNALIM DÖNEMİNİN SÖMÜRGE VE YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERİ VE KLASİK HALK SAVAŞI TEORİSİ

GİRİŞ

Bilindiği gibi Kesintisiz Devrim II-III'de devrimimizin öncü savaşı aşamasından geçen halk savaşıyla zafere ulaşacağı tespit edilmiştir. "Devrimimiz, halk savaşı ile zafere erişecektir. Ancak (...) içinde yaşadığımız, tarihsel durum ve ülkemizin özellikle rinden dolayı halk savaşı öncü savaşı, aşamasından geçecektir." (Bütün Yazılar, S.374)

KSD Kesintisiz Devrim II-III'ü eleştirirken günümüzde usta oportünistlerin kullandığı en geçerli yönteme baş vurur: Öncü savaşını inkâr eder ancak devrimin zafere ulaşabilmesi için uzun halk savaşının zorunluluğunu (görünüşte) kabul eder. III. Bunalım döneminin özelliklerdin kaynaklanan halk savaşının ancak öncü savaşı temeli üzerinde gelişebileceği gerçeğine karşılık, II. Bunalım döneminin şartlarından doğan ve öncü savaşı aşamasından geçmeden başlayan halk savaşını savunur.(ki biz buna klasik halk savaşı diyoruz.) Böylece bir taşla iki kuş vurur. Hem ülkemizde çok popüler olan ancak içeriği anlaşılamamış halk savaşını savunuyor, görünür, hem de günümüz şartlarında, halk savaşı ancak öncü savaşı temeli üzerinde yükselebileceğinden öncü savaşını reddederek böylece dolaylı olarak halk savaşını da reddetmiş olur.

Her çeşit oportünizmin gerçek yüzünün açığa çıkartılmasında sorunları, genel teorik ilkeler çerçevesinde değil de somutta (yani çalışma tarzı konusunda) ele almalı esastır. Biz de bu esastan hareket edeceğiz. M. ÇAYAN bizim gibi ülkeler için "... barışçıl mücadele metotları temel alınarak yapılan örgütlenme asla savaşma aşamasına geçemez" der (a.g.e. S: 368) KSD ise buna cevap olarak Vietnam örneğini verir ve: "Görüldüğü üzere, silahlı mücadele dışındaki çalışmaları temel alan örgütler "asla savaşma aşamasına geçemezler" diye bir kural yokmuş. Çin Hindi Komünist Partisi böyle yapmıştır ..." der. (G.D ve Öncü Savaşı, s.134). Biz KSD oportünizmine kesin darbeyi indirebilmek için seçtiği alanda onu mahküm edeceğiz; Vietnam Devrimini inceleyeceğiz. Bu incelemede ağırlık, çalışma tarzı (halk savaşının nasıl hazırlandığı) konusunda olacaktır. Ve M. ÇAYAN'ın halk savaşının genel ilkeleriyle ilgili tüm tezlerinin doğruluğunu da Vietnam devriminin gelişim süreci içinde ortaya koyacağız.

A- Vietnam Devrimi

Amacımız Vietnam devrim tarihini incelemek değildir. Esas olarak ülkenin yapısını ve Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin kurulmasıyla sonuçlanan Ağustos 1945 ayaklanmasının şartlarının nasıl hazırlandığını, Parti'nin bu dönemdeki çalışma tarzını inceleyeceğiz.

Ülke açık işgal altındadır. Feodaller ve komprador burjuvazi yabancı, işgalciyle açık işbirliği halindedir.. Emperyalistler ülkenin stratejik bölgelerini (liman şehirleri, ana haberleşme merkezi) işgal etmişlerdir. Ülkenin iç kesimlerinde ise mahalli feodal ekonomi hakimdir. Kırsal alanda de netim esas olarak feodallerin mahalli, güç ve otoritesiyle sürdürülmektedir.. Doğrudan emperyalist kontrol ve denetim zayıftır. Ülkenin iç kesimlerinde, ağır feodal sömürü altındaki köylüler, sık sık emperyalizm ve yerli ortakları na karşı kendiliğinden ayaklanmaktadır İşte ülkenin durumu kısaca böyledir.

Vietnam sömürge bir ülkedir. Emperyalist (Fransa) işgali altındadır. Bu nedenle devrim süreci içinde sadece ülkenin hakim sınıflarıyla değil emperyalist işgalciyle de mücadele etmek zorundadır. Bu durum tüm sömürge ve yarı sömürge ülkeler devriminin ayırıcı özelliğidir. Yerli sömürücü sınıfların, yanısıra emperyalist işgalciyle de mücadele zorunda kalmak bu ülkeler devriminde uzun bir silahlı mücadelenin zorunluluğunu yani halk savaşının devrimde zorunlu bir durak olduğunu gündeme getirir (bugüne kadar KSD'nin bu tespitlere bir itirazı olmadığından yazının amacı yönünden bu konuyu derinlemesine incelemek gereği yoktur. Esas konumuz halk savaşının hangi şartlar altında başlayabileceği ve bu şartları nasıl hazırlandığıdır.)

Halk savaşı Giayp'ın tanımıyla maddi üstünlüğü olan düşmana karşı mutlak ve siyasi üstünlüğün sağlandığı şartlarda verilir (Halk Savaşının Askeri Sanatı, S: 183).d KSD'de aynı alıntıyı aktarır ancak oportünizmin genel karakteristiğine uygun olarak konuyu genel kavramlar düzeyinde bırakır, özü- girmez. Sorunun özü, düşmana karşı mutlak siyasi üstünlüğün ne olduğu ve nasıl sağlandığıdır. Bunun cevabı aynı zamanda halk savaşının verilebilme şartlarının nasıl oluştuğunu da içerir.

Hakim sınıflar sömürüye dayanan yönetimlerini daima mümkün olduğu kadar az zora başvurarak sürdürmek isterler. Kitlelerin özünde mevcut yönetimin mümkün olduğunca meşruluk (yani, haklılık) kazanmasına çalışırlar. Düşmanlara karşı siyasal üstünlük, düşma-

SOSYALİST DERGİNİN ELEŞTİRİSİ

nın siyasal olarak tecrit edilmesi demektir. Siyasal tecrit ise hakim sınıfların yönetiminin her türlü meşruluğunu kaybetmesi demektir. Mevcut yönetim kendi kanunları, kendi kurallarıyla bile haklı gösterilemez artık ve hemen tamamen zora dayanarak ayakta kalmaya, varlığını sürdürmeye çalışır. İşte halk savaşı, siyasi olarak her türlü meşruluğunu kaybetmiş, sömürücü ve terörist yönü tamamen açığa çıkmış ancak maddi yönden daha güçlü olan bir yönetime karşı, maddi olararak zayıf ancak siyasi olarak güçlü olan devrimciler tarafından verilir.

Siyasi olarak tecrit olan hakim sınıflar giderek daha fazla zora başvurarak ayakta kalmaya çalışırlar. Ancak devrimcilerin bu siyasal üstünlüğünü, hiçbir zor aracı kapatamaz. Giap, Güney Vietnam'da hakim sınıfların hiçbir meşru görünümünün kalmadığını, siyasal olarak tamamen tecrit edilmiş olduklarını açıkladıktan sonra Amerikan askeri yardımıyla ilgili olarak şöyle der: "Milyonlarca dolar, yüzbinlerce ton silah, bu siyasi boşluğu dolduramayacaktır." (a.g.e. S: 257)

Mutlak siyasal üstünlüğün (siyasal tecrit) ne olduğunu gördükten sonra bunun Vietnam'da nasıl sağlandığını incelemek gerekir.

Ülke açık işgal altındadır. Bu nedenle emperyalist düşmanın ve onunla işbirliği yapan yerli ortaklarının sömürücü ve terörist yüzü açıkça ortadadır. Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri mevcut yönetimlerini haklı gösterebilecek, ona meşruluk kazandırabilecek hiçbir güçlü dayanağı sahip değillerdir. Bu nedenle hemen tamamen zora dayanarak ayakta kalmaya çalışırlar. Ülkede yeryer kendiliğinden kitle ayaklanmaları olur. Kitleler işgalci, ve sömürücü yüzü açık olan bu yönetime karşı tepkilerini ortaya koymaktadır - lar. Vietnam devriminin önündeki görev kitlelerin zaten açığa çıkmış bu tepkilerini kanalize etmek ve örgütlemektir.

Vietnam devriminde emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin gerçek yüzünü açığa çıkartmak, onları siyasal olarak tecrit etmek, kitleleri onlara karşı, harekete geçirmek önemli bir sorun meydana getirmemektedir. Emperyalist, açık işgal bunları önemli ölçüde kendiliğinden sağlamaktadır.

Devrimcilerin görevi kitlelerin dağınık, bilinçsiz, kendiliğinden tepkilerini yönlendirmek, onlara devrimci bilinci iletmek ve örgütlemektir... Bu amaçla VKP uzun süreli politik kitle çalışmasına girer. Partinin Ağustos 1945 ayaklanmasına kadar yürüttüğü bu çalışma KSD'de dahil birçok pasifiste yararlı bir olanak vermiş gibi görünür. Uzun siyasi mücadele, buradan silahlı mücadeleye geçiş v.b. üzerine uzun yorumlar yapılır. Ancak bu "politik kitle çalışmasının" muhtevasını incelemek akıllara gelmez.

Vietnam'da Ağustos ayaklanmasından önce yürütülen çalışma ülke çapında silahlı bir gücünü yaratılmasını da içerir. Devrimde uzun bir halk savaşının zorunlu bir durak oluşundan kaynaklanan bu olgu Vietnam devriminde ayaklanma öncesi yapılan çalışmayı Ekim 1917 ayaklanması öncesi yapılan klasik politik kitle çalışmasından ayıran en temel özelliktir.

VKP kırsal alanda politik çalışma yaptığı her yerde kendini savunma müfrezeleri (milis) kurar. Milis toprağa bağlıdır. (yerleşiktir). Bu silahlı güç bölgedeki çalışmayı ve bunun pratik yansıması olan çeşitli kitle toplantısı ve gösterilerini emperyalist işgalci ve yerli işbirlikçilerinin baskınlarından korur. Amacı henüz düşmana saldırmak değil mahalli çalışmayı korumaktır.

"(...) işçi ve köylü kendini savunma müfrezeleri, gerilla birliklerinden farklıdır. Kızıl Ordu'yu da oluşturmazlar. Kızıl Ordu ve gerilla birlikleri herhangi bir anda, istendiği zaman örgütlenemez, oysa kendini savunma müfrezeleri, devrimci ajitasyon varolduğu andan itibaren, bu ajitasyonun gücü ne olursa olsun vakit geçirmeksizin kurulabilir ve kurulmalıdırlar." (Giap: Halk Ordusunun Kuruluşu S 86)

Kendini savunma birlikleri siyasi çalışmanın üzerinde yükselir. Üretime bağlı, yerleşik ve dolayısıyla her zaman değil de savunma amacıyla gerektiği zaman savaşan bu yarı silahlı güç halk ordusunun çekirdeğini oluşturur.. Zamanla gelişerek gerilla birliklerini bölgesel birlikleri ve kızıl orduyu oluşturur. Giap bu gelişimi şöyle açıklar: "... yarı silahlı örgütler ancak, kuvvetli siyasal örgütlere dayanarak, ayakta kalabilirler. Daha sonra eylemlerini ve gelişimlerini ilerletmek için devrimci kitlelerle sıkı ilişkide olan gerilla grupları ve üniteleri örgütlerler.

İlk yıllarda, kitlelerin siyasal, hareketi daha yeteri kadar kuvvetli değilken ve düşmanın güçleri henüz sağlamken, kitleler arasında siyasal bir seferberliğe girişmeye, silahlı ayaklanmanın hazırlanması için başta gelen bir ödev olarak bakılmalıdır. Ülkenin her yerinde ve özellikle kilit noktalarında, propaganda ve kitlelerin örgütlenmesi son derece önemlidir. Parti Merkez Komitesi kısa zamanda Viet Bac dağlık bölgesini ve iki merkezi alan olarak da Bac Sun - Vu Nhai ve Cuo Bang'ı silahlı üsler olarak saptadı. O zamanın önde gelen koşullarına göre silahlı üsler, gizli tutulan, devrimci hareketin sağlam ve kitle örgütlenmesinin kuvvetli olduğu yerlerde bulunmalıydı. Kitlelerin örgütleşmeleri temel alınarak öz savunma grupları ve savaşcı öz-savunma grupları kurulmuştu. Bunlar daha sonra genişleyip, yerel silahlı gruplar veya üretim işlerinden ya kısmen veya tamamen affedilmiş silahlı müfrezeler ve en sonunda daha büyük gerilla üniteleri haline gelmişlerdir." (Gerilla Savaşı ve Marksizm S.42)

VKP başlangıçtan itibaren gelecekte halk sordusunun temeli olacak kendini savunma birliklerini oluşturmaya girişmiştir.

"Partimiz doğuşundan itibaren devrimci programı içinde devrimi şiddet eylemi olarak kavradığını belirtti. İktidar olmak için silahlı mücadele yolunu gösterdi ve kuvvetlerin inşa çizgisini tanımladı. Şubat 1930 kısa siyasi programında Başkan Ho Chi Minh "işçi köylü ordusunun kurulmasını" önerdi... Daha sonra Ekim 1930 siyasi tezleri", "işçi ve köylülerin silahlandırılması" "bir işçi köylü ordusunun kurulması"ve "işçi köylü kendini savunma birlikleri nin örgütlenmesi" sorunlarını açıkça ele aldı. Dolayısıyla başlangıçtan itibaren Partimiz "kitlelerin silahlandırılmasını" ve ordunun kuruluşunu öne sürdü..." (Halk Ordusunun Kuruluşu S. 84)

Kendini koruma birliklerinin amacı bulundukları bölgedeki mahalli çalışmayı savunmaktır:

"30 yıllarında, silahlı halk kuvvetlerinin, kendini savunma örgütleri, halinde idi, kitle silahlı kuvvetlerinin ve gelecek devrimci ordunun çekirdeği idi. Şehirde ve kırda işçiler ve köylüler, düşmana karşı çok yönlü mücadelede bulundukları yerleri korumak, için kendini savunmaya başvuruyorlardı

Kendini savunma birlikleri çok yararlı idi. Şubat 1930'da Phu Rieng, bölgesinde kauçuk toplama işçileri gösteri ve grev yaptılar. Bu grev sırasında işçi kendini savunma birlikleri askerlere karşı koydu, bir Fransız savuşunun kolunu kırdı, düşmanı çekilmeye zorladı ve göstericileri savundu (...) 18 Eylül 1930'da Nghe An eyaleti Thanh Chuong bölgesinde 20 bin kişinin zaferi kutlamak için yaptığı toplantıyı bin kadar kendini savunma birliği üyesi, koruyordu." (a.g.e. S: 85)

Bu dönemde ülkedeki objektif şartların ve kitlenin yüksek potansiyelinin sonucu çeşitli bölgesel ayaklanmalar gerçekleşir:

"Partimiz henüz kurulmuştu ki, bütün ülkede bir devrimci kavga yükseldi Bu kasırganın en şiddetli anı Nghe Tinh Sovyetleri (1930-31) hareketi oldu. Ülkenin tarihinde ilk olarak işçi ve köylü kitleleri Partinin yönetiminde ayaklandılar. Sömürgecilerin, yüksek devlet memurlarının ve mahalli zalimlerin boyunduruğunu yıkmak için şiddet kullandılar ve sömürgecilerin feodallerin saflarında panik yaratarak, Sovyetler iktidarını kurdular."

Nghe Tinh Sovyetleri kısa sürdü ama büyük bir anlam taşıyordu." (a.g.e S: 84)

Bir yandan kırsal alanda silahlı, gücü oluşturma faaliyetlerini sürdüren VKP diğer yandan şartların elverişli olduğu bir dönemde legal mücadeleye büyük önem verir. Bu dönem Fransa ' da Halk Cephesi'nin iktidara olduğu 1936-39 yıllarını kapsar.

"... Aynı zamanda mücadele biçimlerini de değiştiriyordu Gizli mücadeleden, gizli faaliyetlerle birleşmiş, legal ve yarı-legal biçimleri illegal biçimlerle ustaca birleştiren açık mücadeleye geçiyordu. Böylelikle, şehirlerde ve köylerde görülmedik genişlik, ve yoğunlukta bir hareket başlatan Partimiz, milyonlarca insanı siyasi bakımdan bilinçlendirdi, işçi ve köylü kitlelerinin sınıf bilincini yükseltti ve bütün ülke içinde yurttaşlara yurtseverliği açıkladı. Böylece bir sömürge ülkenin koşullarında az rastlanan bir durum ortaya çıktı. (a.g.e. S.88)

Bu dönem 1939'da II. yeniden paylaşım savaşının başlamasıyla sona erdi

Savaşın içinde değişen şartları değerlendiren VKP 1941'de şunları kararlaştırdı.

"Devrimci silahlı kuvvetleri kurmak ve geliştirmek, kendini savunma müfrezeleri, küçük ulusal kurtuluş gerilla grupları, sürekli geralla müfrezeleri kurmak ve geliştirmek, devrimin üslerini yaratmak, her düzeyde faali - yetlere hızlı bir atılım kazandırmak, giderek siyasi mücadeleden silahlı mücadeleye geçmek, bu mücadele biçimlerini sıkı sıkıya birleştirmek ve iktidarı ele geçirmek için silahlı ayaklanma ya faal olarak hazırlanmak." (a.g.e. S 89)

Siyasi mücadeleden silahlı mücadeleye geçiş dönemini (1941-45) inceleme den önce bu döneme kadar ki çalışma tarzından halk savaşının genel ilkeleriyle, ilgili çeşitli sonuçlar çıkartılabilir:

Lenin Çarlık Rusya'sında devrimcilerin çalışma tarzının ne olduğunu açıklarken (Bkz. Bir Yoldaşa Örgütsel Görevlerimizle İlgili Mektup) başlangıçtan itibaren, kitlelerin silahlandırılması ve Ordunun kuruluşunu, kendini savunma birliklerinin oluşturulmasını gündeme getirmez. Bunun nedeni, Vietnam'ın bir sömürge olmasına karşılık Çarlık Rusya'sının emperyalist ülke oluşudur. Bu nedenle Rus devrimi, başlangıçtan itibaren yerli hakim sınıflarla mücadele içinde gelişir. Her iki devrim de yeniden paylaşım savaşları sırasında gerçekleşmiştir. I. yeniden paylaşım savaşı sırasında gerçekleşen Ekim devrimi sırasında Bolşevik Partisi sadece iç düşmanla feodal ve liberal burjuvazi) savaşmıştır. Devrime emperyalist dış müdahale bir yıl sonra başlamıştır. Vietnam ise sömürge olması nedeniyle devrim başlangıcından itibaren sadece yerli hakim sınıflara değil emperyalizme karşı da mücadele içinde gelişmek zorunda kalmıştır. Başlangıçtan itibaren silahlı bir gücün inşa edilmesi bu nedenle gündeme gelir

KSD'nin eleştirilerinde bu önemli ayrımın açıkça anlaşıldığına dair hiçbir ipucu yoktur. Çarlık Rusya'sında, Ekim 1917 öncesi yapılan çalışmada Vietnam'da Ağustos 1945 ayaklanması öncesi yapılan çalışma da özünde hazırlıktan ibarettir. Ve bu hazırlıkta silahlı mücadele dışındaki çalışmalar temel alınır der KSD. Ancak bu başlangıçta, silaha dokunulmayacak anlamına gelmez diye de ekler. Bu durumda bile iki devrimin hazırlığı arasındaki farkın ne olduğu anlaşılamaz. Ekim ayaklanmasından önce de Çarlık Rusya'sındaki cesitli grev ve gösterilerde silaha dokunulmuştur. Şüphesiz devrim için olduğu kadar dünyada yapılan herşey için bir hazırlık gerekir. KSD 'eleştiri'ler yazarken de mutlaka hazırlık yapıyordu; ancak önemli olan hazırlık değil bunun muhtevasıdır. Sovyet ve Vietnam devrimlerinin hazırlıkları arasındaki muhteva farkını anlayamayan KSD bu nedenle, evrim ve devrim aşamalarının nasıl içiçe geçebileceğini de kavrayamaz.

B- Evrim ve Devrim Aşamaları

M. ÇAYAN bu konuda şöyle der:

"... emperyalist hegemonya altındaki ülkelerde (ister II. bunalım döneminin emperyalist hegemonyanın dışsal bir olgu olduğu feodal, yarı-feodal ülkelerde olsun, isterse de III. bunalım döneminde emperyalist hegemonyanın işgal bir olgu olduğu geri bıraktırılmış ülkelerde olsun) evrim ve devrim aşamaları (Çarlık Rusya'sında olduğu gibi zayıf da olsa) içsel dinamikle kapitalizmin geliştiği ülkelerdeki gibi kesin çizgilerle ayrılamaz. Bu tip ülkelerde devrim aşaması kısa bir aşama değil, oldukça uzun bir aşamadır. Evrim aşamasınının redede bittiğini, devrim, aşamasının ise nereden başladığını tespit etmek fiilen imkansızdır. Her iki aşama içiçe girmiştir.

Bu ülkelerdeki emperyalist hegemonya bağımsız bir milli burjuvazinin, gelişmesine engel olduğundan ülke kapitalist bir ülke olsa bile, var olan kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişmediğinden çarpıktır, emperyalizme göre biçimlenmiştir. Emperyalist hegemon ya toplumun kendi iç dinamiği ile gelişmesine engel olduğu için ülke alt yapı ilişkilerinden üst yapısına kadar milli bir kriz içindedir.

Bu milli kriz tam anlamı ile olgun değildir. Ancak şu veya bu ölçüde vardır. Varolan bu krizin derinleştirilip olgunlaştırılması, tamamen o ülke devrimcilerine bağlıdır.

Özetle söylersek, emperyalist hegemonya altındaki bütün geri bıraktırılmış ülkelerde milli kriz, tam anlamı ile olgunlaşmış olmasa bile mevcuttur. Bu ise devrim durumunun sürekli olarak varolması, evrim ve devrim aşamalarının içiçe girmesi, bir başka deyişle silahlı eylemin objektif şartlarının mevcduyeti demektir." Bütün Yazılar S.321)

M.ÇAYAN'ın II. ve III. bunalım döneminin tüm sömürge, yarı-sömürge ve geri-bıraktırılmış ülkelerin için yaptığı ve çalışma tarzı açısından çok önemli olan bu tespit üzerine çok şey söylendi ve yazıldı. KSD'nin 'diyalektik uzmanları' konuyu diyalektik materyalist yönden incelerken (!) onlara cevap vermeye çalışan D.Yol ise kelime oyunları yapmaktan öteye gidemedi. Biz, konumuz gereği sadece KSD'nin bu konu üzerindeki görüşleriyle ilgileneceğiz. KSD konuya şöyle girer:

"Marksizm her tarihsel döneme ilişkin olarak da somut şartların somut tahlilinden kalkarak, mücadelenin, her iki evresine, evrim ve devrim dönemine ilişkin mücadelede yöntemlerini açığa çıkartır. Hiçbir zaman da evrensel olarak geçerli olmak üzere birtakım mücadele kategorileri yaratıp şunlar evrim dönemine aittir, şunlar da devrim dönemine diye bir ayrıma gitmez Belirli somut koşullar içerisinde geçerli olacak son derece çeşitli mücade le yöntemlerini uygular (G.D ve Öncü Savaşı S: 85)

Oportünizmin genel özelliklerin - den biri de, somut şartları somut analizini yaparak hareket tarzını buna göre belirlemek, yerine genel ve soyut ifadelerle yetinmektir. Bu anlamda"devrim kitlelerin eseridir" sözü hareket, tarzını belirlemek açısından ne ifade ediyorsa "şartlara göre her mücadele, yöntemi kullanılır" sözü de aynı şeyi ifade eder. Genel doğruları peşpeşe sıralayarak doğru şöyler söylediği izlenimini yaratmak özünde ise somut hiç birşey söylememek oportünizmin herza - man kullandığı bir taktiktir.

Doğrudur, hiçbir usta mücadele, biçimlerinin bir listesini çıkartarak, şunlar evrim, şunlar ise devrim dönemine aittir diye bir ayrım gtirmemiştir. Ancak buna rağmen onlar genel formülasyonların tek başına bir anlam taşımadığını bilerek somut şartların somut tahlilini yapmışlar ve buna göre bu şartlar altında kullanılması ve kullanılmaması gereken mücadele yöntemlerini belirtmişlerdir. M.ÇAYAN, Lenin'den aktararak şöyle der:

"Bu dönemin proleter devrimci çalışma tarzını Lenin, şu şekilde özetlemektedir. "Propaganda ve bilinçlendirme, bilinçlendirme ve propaganda o sırada objektif şartlar tarafından geçirilen ön plana itilmişti. Bütün ülkeye hitap eden haftalık olarak yayınlanması ideal gibi görüken bir siyasi gazetenin yayınlanması için çalışma, o zaman devrim hazırlığı çalışmasının temel taşı olarak gözüküyordu (Ve Ne Yapmalı meseleyi böyle koyuyordu.)(Silahlı Aksiyon yerine) yığınların bilinç - lendirilmesi şiarı, (yöresel ayaklanmalar yerine) ayaklanmanın sosyal ve psikolojik şartlarının hazırlanması şiarı o sırada devrimci sosyal demokrasinin, biricik doğru şiarlarıydı." (İki Taktik S: 78)

Evrim aşamasını ve çalışma tarzını bu şekilde ortaya koyan Lenin, 1905 devrim aşamasında şunları söylemekte - dir!... Şimdi olaylar bu şiarları aşmış bulunuyor, çünkü hareket ilerleme kaydetmiştir, bunlar artık eskidir, kullanılmıştır, hizmetini tamamlamış, eşyadır (Yani evrim aşamasına ilişkindir)"(İki Taktik, S: 78)(Bütün Yazılar S: 318)

Burada KSD "yığınların bilinçlendirilmesi sırasında silaha hiç dokunulmadığını" diyerek karşı çıkabilir. Bu ise oportünizmin diğer bir özelliği olan, geneli bırakıp da tek tek özel olaylarla uğraşmak ve böylece geneli gözden kaçırmak durumunu ortaya koyar. Hayatın karmaşıklığı içinde ortaya çıkan her özel durumu gündeme getirmek kişinin yolunu şaşırmasından başka sonuç vermez. KSD aynı saptırmayı Vietnam devrimi konusunda da yapmaktadır.. Vietnam devrimi örnek verilerek, "Görüldüğü üzere, silahlı mücadele dışındaki çalışmaları temel alan örgütler", asla savaşma aşamasına geçemezler" diye bir kural yokmuş denilmektedir. Vietnam devriminin 1930-41 dönemindeki, gelişim çizgisini kısaca inceledik.Kitlelerin silahlandırılması kendini savunma birliklerinin kurulması ve bunların mahalli çalışmayı korumak için verdikleri mücadele, bölgesel ayaklanmalar ve Sovyetlerin kuruluşu, tüm bunlar silahlı mücadele dışındaki çalışmalar olarak nasıl adlandırılabilir (Kaldı ki ileride açıklanacağı gibi 1941-45 arasında silahlı mücadele daha yüksek boyutlara ulaşmıştır.) KSD yine itiraz ederek, biz evrim dönemi olarak adlandırdığımız bu dönemde silaha dokunulmamıştır demedik diyecektir. 'Silaha dokunmak' tek başına hiçbir anlam taşımayan soyut bir ifadedir. Önemli olan silaha nasıl ve hangi amaçlarla, dokunulduğudur. KSD'nin bu anlayışı, grev koruyuculuğu yaparken silah taşımak ile bölgesel ayaklanmayla Sovyet iktidarı kurmayı aynı 'silaha dokunmak' kategorisi içinde düşünmeye götürür. Bu ise şeylerin özüyle değil de biçimiyle uğraşan oportünizmin hazin sonunu göstermekten başka bir yarar, sağlamaz.

Evrim ve devrim aşamaları konusu çalışma tarzıyla yakından ilgilidir.Bu konuda daha fazla açıklığa kavuşmak için Lenin'in devrim durumu konusunda, yazdıklarını inceleyelim.

"Bir devrim durumu olmadan devrimin mümkün olamayacağı Marksistler için tartışma götürmez bir gerçektir...

Ayrıca, her devrim durumu da devrime götürmez. Genel olarak bir devrim durumunun belirtileri nelerdir? Şu üç önemli belirtiyi ileri sürersek, her halde yanılmış olmayız: 1) Egemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliği sürdürmek mümkün olmazsa, "üst sınıflar" arasında şu ya da bu biçimde bir buhran, egemen sınıfın politikasında baskı altındaki sınıfların hoşnutsuzluğuna ve parlamasına yol açacak bir çatlamaya götüren bir buhran ortaya çıkarsa. Bir devrimin olması için, genellikle "alt sınıfların eski biçimden yaşamak istememesi" yeterli değildir. "Üst sınıfların eski biçimde yaşayamayacak durumda" bulunması de gereklidir. 2) Baskı altındaki sınıfların sıkıntısı ve ihtiyacı, olağandan daha öteye varmışsa. 3) Yukarıdaki nedenlerin bir sonucu olarak, "barış zamanında" kendilerinin soyulmasına hiç ses çıkarmadan razı olan, ama sıkıntılı zamanlarda hem buhranın her türlü koşullarında, hem de bizzat "üst sınıflar" tarafından bağımsız tarihi eyleme itilen yığınların etkinliğinde önemli bir artış varsa.

İradenin dışındaki bu objektif değişiklikler olmaksızın, yalnız tek tek gruplar ve partiler değil, tek tek sınıflarda, genel bir kural olarak, devrim yapamazlar. Bu objektif değişiklikler hepsine birden devrim durumu denir. (Proleterya İhtilali ve Dönek Kautsky, S: 14)

Görüldüğü gibi devrim durumu tamamen objektif şartlar tarafından belirlenir; subjektif şartlar devrim durumunun belirlenmesinde etken olamaz. Objektif şartların yanısıra subjektif şartlar da hazır olunca devrim aşamasında bulunuluyor demektir.

"Böyle bir durum 1905'de Rusya'da hazır olunca devrim aşamasında bulunuluyor demektir. Devrim durumu, o sıralarda devrim patlak vermemesine karşın geçen yüzyılın altmış yıllarında Almanya'da, 1859-61 ve 1879-80'de Rusya'da, vardı. Peki niçin vardı? Çünkü her devrim durumu devrim olmasını sağlamaz.

Bir devrim ancak, yukarıda belirtilen objektif değişikliklerin yanında subjektif bir değişikliğin de, yani bir buhran döneminde bile itilip düşürülmedikçe hiçbir vakit yıkılamayan eski hükümeti yıkacak (ya da yerinden uzaklaştıracak) kadar güçlü bir devrimci sınıfın devrimci yığın mücadelesi vermeye yetenekli olması halinde çıkabilir." (a.g.e. S: 15)

Devrimin subjektif şartlarının yaratılması devrimcilerin çabasına bağlıdır. Ve bu çabanın yöntemlerinin de mevcut objektif şartlar tarafından belirleneceği açıktır. Emperyalist bir ülkedeki objektif şartlar ile Vietnam, örneğinde olduğu gibi açık işgal altındaki sömürge bir ülkedeki objektif şartlar . Örneğin neden Çarlık Rusyası'nda değil de sömürge Vietnam'da , politik çalışma yapılan her yerde silahlı kendini koruma birlikleri (siyasi çalışmanın gücü ne olursa olsun)hemen kurulabilmektedir. Neden silahlı aksiyonlar her iki ülkede de ayaklanmaya hazırlık dönemindeki etkileri ve rolleri bu kadar farklıdır. Bu farklılıkların iki ülkenin farklı objektif şartlarından kaynaklandığı açıktır. Çarlık Rusya'sı, kapitalizmin zayıf da olsa iç dinamikle geliştiği emperyalist bir ülkedir. Vietnam ise, üretici güçlerinin gelişimi saptırılarak , dışa göre belirlenmiş, açık işgal altında olan ve dolayısıyla Lenin'in bir devrim durumunun varlığı için gerekli, saydığı üç şartı şu veya bu ölçüde taşıyan (yani henüz olgunlaşmamış da olsa sürekli bir milli kriz içinde bulunan) bir ülkedir. Silahlı aksiyon farklı objektif şartlarda yaşıyan kitleleri farklı etkileyecektir.

"Bu milli kriz kavramından hareketle, subjektif şartlar sözkonusu edilmeksizin (abç) evrim ve devrim aşamaları arasındaki bir ilişkiye geçilmekte ve bunun sonucu olarak da silahlı eylemin objektif şartlarından söz edilmektedir. (G.D ve Öncü Savaşı S.76)

KSD'nin bu değerlendirmesi tamamen geçersizdir. Silahlı eylemin objektif şartlarından söz edebilmek için subjektif şartları sözkonusu yapmaya hiç gerek yoktur. Bir ülkede silahlı eylemin objektif şartlarının varlığı demek kitlelerin silahlı aksiyondan ileri derecede etkilenebilecek objektif ülke şartları altında yaşamaları " demektir. Bu objektif şartlar (henüz olgunlaşmamış da olsa sürekli milli krizin varlığı) sonucu silahlı aksiyon kitleyi etkilemek, siyasi hedef göstermek, kitle örgütlenmesini desteklemek ve yaymak amacıyla kullanılabilir. Bu durumda KSD'nin iddiasının aksine silahlı aksiyon devrimin objektif şartlarını oluşturmakta kullanılmaktadır.

Şimdi evrim ve devrim aşamalarının durumunu, bu aşamaların neden sömürge, yarı-sömürge ve geri-bıraktırılmış ülkelerde içiçe geçtiği açıklanabilir. Evren ve devrim aşamalarının içiçeliği bu aşamalara ait mücadele yöntemlerinin diyalektik bir bütünlük içinde kullanılabilmesi demektir. Ülkede henüz olgunlaşmamış da olsa sürekli bir milli krizin varlığı sonucu; kitlelerin bilinçlendirilmesi, siyasal olarak eğitilmesi ve örgütlenmesi için barışçı mücadelenin tüm yöntemlerinden çeşitli silahlı aksiyon metodlarına kadar her yöntem diyalektik bir bütünlük içinde kullanılabilir. Bu olgu Vietnam devriminde açık olarak görülür: Kitlelerin silahlandırılması, kendini koruma birliklerinin örgütlenmesi ve bunların mücadelesi, grevler ve mitingler , 1930-31'de bölgesel ayaklanma ve Sovyetler'in kurulması, 1936-39'de legal olanakların kullanılmasının büyük önem kazanması v.b.. Bu çok çeşitli çalışma biçimlerinin birlikteliği, dönemlere göre bazı yöntemlerin etkinliğinin azalması veya çoğalması evrim dönemi olarak adlandırılamaz. Ülkede sürekli devrim durumunun varlığı tüm mücadele biçimlerinin diyalektik bir bütünlük, içinde kullanılabilmesinin maddi temelini oluşturur. İşte KSD'nin üzerinde diyalektik cambazlıklar yaptığı evrim ve devrim aşamalarının içiçe girmesi konusu kısaca budur.

KSD'nin evrim ve devrim aşamalarının içiçeliği konusunu anlayamamasının en önemli nedeni silahlı aksiyonun kitleleri harekete geçiren, bilinçlendiren etkisini anlayamamış olmasıdır. KSD'nin bu konudaki oportünizmi Giap'e yorumlanırken tamamen açığa çıkar:

"Siyasal mücadeleden silahlı mücadeleye geçiş, uzun bir hazırlık devresi gerektiren, çok büyük bir değişimdir. Eğer ayaklanmanın bir sanat olduğu söylenebilirse, bu sanatın esas iççeriği mücadeleye, her aşamada siyasal koşullara uygun biçimler vermesini ve her dönemin siyasal mücadele biçimleriyle silahlı mücadele biçimleri arasındaki doğru ilişkileri muhafaza etmesini bilmektir. Başlangıçta siyasal mücadele esas görevdir, silahlı mücadele ikinci planda kalır. Daha sonra, silahlı mücadelenin anahtar rolü oynadığı ikinci aşamaya ulaşırız. Fakat bu dönemde bile silahlı mücadelenin ne zaman sadece belirli bir bölge içerisinde, ne zaman ülke çapında anahtar rolü oynadığını açıkça tanımlamamız gerekir."(V.N Giap, Ağustos 1945)Genel Ayaklanması), denilirken, başlangıçta neyin temel, neyin tali olarak alınması gerektiğini Giap çok açık olarak koymaktadır. Ancak bunun başlangıçta silaha dokunulmayacak anlamına gelmediğini de hemen ilave etmektedir. (G.D ve Öncü Savaşı S: 48)

KSD Vietnam devriminin ilk aşamasında silahlı mücadelenin ikinci planda kalmasını, silahlı mücadelenin dışındaki politik mücadele biçimlerini temeldir ancak silaha da dokunulur diye değerlendirir. Bu büyük bir yanlıştır. Silahlı mücadelenin devrimin ilk aşamasında tali olması, onun siyasi mücadeleyi genişletmek ve sağlamlaştırmak amacıyla yani destek olarak kullanılması demektir. Silahlı mücadele anahtar rolünü oynadığı ikinci aşamada ise (bazı bölgelerde) düşmanın maddi gücünü çökertmek yani ona askeri bir darbe, indirmek amacıyla kullanılır. Bu bölgeler kurtarılmış bölge haline gelir; diğer bölgelerde ise silahli mücadelenin görevi yine siyasi çalışmaya destek olmaktır.

Buraya kadar ki açıklamalarımızdan anlaşıldığı gibi KSD Vietnam devrimini daha doğru dürüst anlamadan onun çalışma tarzını Kesintsi z Devrim II-III'E karşı alternatif olarak çıkarmaya çalışmıştır. Herşeyi çok iyi bildiğini sanıp da Vietnam Devrimini anlamak için iki alıntıyı yeterli görenlerin varacakları yer kaçınılmaz olarak budur: Verdikleri örnek kendilerini yalanlar.

Vietnam'daki mücadelenin gelişimi üç evreye ayrılabilir: Birinci dönem (1930-41) siyasal çalışma temel silahlı mücadele bu çalışmaya destek olarak ve onu korumak amacıyla kullanılır. İkinci dönem 1941'de 8. Parti Konferansında alınan karar uyarınca, siyasi mücadeleden silahlı mücadeleye geçmek ve silahlı ayaklanmaya hazırlanmaktır. 1944'de Ho'nun ifadesiyle; Kurtuluş Ordusunun çekirdeği olan Vietnam Propaganda Ünitesi kurulur. Bu ünitenin eylemleri şu ilkeler doğrultusunda olur:

"Eylemler için en uygun klavuz ilke silahlı propaganda, siyasal eylemlerin askeri eylemlerden daha önemli olduğu ve savaşmanın propagandadan daha az önemli olduğu ilkesiydi. Silahlı eylem, siyasal temeli korumak, sağlamlaştırmak ve geliştirmek için kullanılmıştı." (Giap)(abç)(Marksizmde Gerilla Savaşı S: 248)

Üçüncü aşama ise ayaklanmadır.

"Bu hareket, uzun bir siyasal mücadeleden geçerek, ayaklanma öncesi dönemde bölgesel silahlı mücadele haline gelmiştir. (a.g.e. S: 244)

Ayaklanma öncesi yapılan tüm silahlı mücadeleye KSD 'silaha dokunmak' adını verir. Silahlı mücadelenin politik kitle çalışmasını koruyan, sağlamlaştıran ve geliştiren fonksiyonlarını kavrayamayan KSD bunun sonucu silahlı, mücadelenin kullanıldığı her yerde ik-

tidara yürümeyi arar; bunu bulamayınca da yanlıştır fetvasını verir:

"Olgunlaşmamış olsa da salt bir devrimci durumun varlığı devrim döneminde olmayla özdeş tutulamaz." (G.D ve Öncü Savaşı, S: 90)

Devrimci bir durumun varlığıyla , devrim aşamasında bulunmayı kimse özdeş tutmamaktadır zaten. Ancak KSD silahlı mücadelenin ancak devrim aşamasında(yani doğrudan iktidara yüründüğü aşamada) kullanılabileceğine inandığından , bunu söylemek ihtiyacını duyar ve daha sonra şöyle der:

"... yani devrim aşamasında oluna madıktan sonra evrim ve devrim aşamaların içiçe olduğunu iddia etmek mücadeleye ne getirecektir." (a.g.e. S:91)

Mücadeleye daha doğrusu çalışma tarzına ne getireceğini yeterince gördük. Ancak KSD'nin oportünizmi, Cezayir Komünist Partisi Sekreteri Beşir Hacı Ali'yi eleştirirken daha da açık gözler önüne serilir. Bilindiği gibi Cezayir'in bağımsızlık savaşına ÇKP değil de küçük burjuvazi önderlik etmiştir. Bunun öz eleştirisini yapan B.H.Ali şöyle der:

"Durumu doğru değerlendirememizin hemen akla gelen sebeplerinden biri de ... devrimci bir durumun gelişmesi konusunda yaptığımız değerlendirmelerin, yüzeyde kalışıdır. Komünist Partisinin inandığı, Kasım 1954'de şartların bir ulusal kurtuluş savaşı vermemiz için , elverişli bir olgunluğa erişmemiş olduğuydu. Çünkü Lenin'in koyduğu şartların kapitalist ülkelerle ilgili olduğunu ve askeri eylemlerle genel ayaklanmanın farkını unutuyorduk." (Gerilla Savaşı ve Marksizm, S: 306)

KSD ise buna karşılık şöyle der:

"Burada B.Hacı Ali sözde özeleştiri yapmaktadır. Ülkede devrimci bir durumun geliştiğini kavrayamıyorlar. Çünkü Lenin'in koyduğu şartların kapitalist ülkeler için olduğunu unutuyorlar Şaşılacak şey ki, Lenin milli krizden söz ederken, ve göstergelerini sayarken kapitalizmden hiç söz etmiyor. O, devrimin genel yasasından söz ediyor." (G.D. ve Öncü Savaşı S: 114)

KSD'nin anlamadığı şudur: Lenin'in devrim durumu için getirdiği şartlar evrensel geçerliliğe sahiptir. Bu şartların varlığında sübjektif faktörler de hazır ise devrim durumu devrimle sonuçlanabilir. Burada söz konusu devrimin ayaklanma ile gerçekleştirildiği (yani kısa süren bir devrim aşaması sonunda olduğu) yeterince açıktır.. Aynı şartlar henüz olganlaşmamış da olsa sürekli bir milli krizin var olduğu ülkelere uygulandığında şu durum görülür.. Lenin'in saydığı şartlar bir ölçüde ülkede mevcuttur. Ancak bir ayaklanmanın objektif şartları henüz oluşmamıştır. Bu durumda ne yapılması gerekir? Lenin'in saydığı şartların tam olarak, gerçekleşmesi (yani milli krizin derinleştirilmesi) o ülkenin devrimcilerine bağlıdır. Ve silahlı aksiyon bu amaçla çeşitli biçimlerde kullanılır.

ÇKP ise 1954'de ülke şartlarını , tahlil ederken ayaklanmanın objektif şartlarının bulunmadığını tespit etmiştir (ki bu doğru bir tespittir). CKP nin yanlışı; kitleleri harekete geçirmek, onlara siyasal hedef göstermek , siyasal çalışmayı korumak ve yaymak konularında silahlı mücadelenin işlevini kavrayamamış olmasıdır. Ayaklanmanın , objektif şartları yoktur diye silahlı, aksiyon hiç kullanılmamış ve bunun sonucu önderlik küçük burjuvaziye kaptırılmıştır.

CKP daha sonra hatalarını doğru kavramıştır. Ayaklanmanın objektif şartlarıyla silahlı eylemin objektif şartları farklı şeylerdir. Cezayir'de birincisi yoktu. Ama, ikincisi vardı. Ve birinciyi (ayaklanma) hazırlanmanın da tek yolu ikinciyi (silahlı aksiyon) gereken biçimde kullanmaktır.

Görüldüğü gibi CKP'nin 1954'deki, anlayışıyla KSD'nin bugünkü anlayışı , arasında hiçbir fark yoktur. Ve dolayısıyla aynı şartlar altında kalınsaydı, eğer KSD'de CKP'nin yaptığı gibi devrimin önderliğini küçük burjuvaziye kaptıracaktı.

Buraya kadar KSD'nin Vietnam devriminden ve halk savaşından birşay anlamadığını gördük. Şimdi öncü savaşından neyi anlayabildiğini görelim.

İKİNCİ BÖLÜM: III, BUNALIM DÖNEMİNİN GERİ BIRAKTIRILMIŞ ÜLKELERİ VE ÖNCÜ SAVAŞI TEORİSİ.

III. Bunalım döneminde emperyalizmin yeni sömürgecilik yöntemlerine baş vurur. Bu yöntemin temelinde, yükselen ulusal kurtuluş savaşlarını bastırmak, ve sömürge ülkelerdeki pazarın genişletilmesi yatar. II. yeniden paylaşım savaşından sonra dünyanın üçte birinde , sosyalizmin zafere ulaşması ve ulusal kurtuluş savaşlarının hız kazanması sonucu emperyalizm zorunlu olarak sömürü yöntemlerinde değişiklik yapmıştır. "Bu değişiklikler emparyalizmin,, çirkin yüzünün saklanması ve de sömürge ülkelerde pazar genişletilmesini amaçlayan yeni sömürgecilik metodları dır."

Sömürge ülkelerde kapitalizm dışa bağımlı olarak yukarıdan aşağıya geliştirilir; ülke pazar ekonomisine açılır. Mahalli feodal ekonomiler yıkılarak alt yapıda kapitalizm hakim üretim biçimi haline gelir. M.Çayan yeni sömürgecilik yönetimini ve sonuçlarını şöyle açıklar:

".....bu ülkelerde, hafif ve orta ekosanayinin kurulması ve de yerle tekelci burjuvazinin (emperyalizmin en gözde müttefiki olarak) oluşması ve gelişmesi demektir. Ancak gelişen yerli burjuvazi iç dinamikle değil, emperyalizmle baştan bütünleşmiş olarak gelişmiştir. Böylece I ve II genel bunalım dönemlerinde bu ülkeler için dışsal bir olgu olan emperyalizm bu dönemde aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmiştir. (Gizli işgal espirisi)" (Bütün Yazılar, s.331)

"Kısaca özetlediğimiz bu yeni sömürgecilik metodu, bir yandan emperyalizmin ülkeye iyice yerleşmesi (yani emperyalizmin sadece dışsal bir olgu değil aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmesi) sorununu doğururken,öte yandan geri bırakılmış ülkelerde, geçmiş dönemlere kıyasla, izali olarak feodalizmin etkin olduğu eski sömürgecilik dönemine kıyasla belli ölçülerde pazarın genişlemesine paralel olarak toplumsal üretim ve nisbi ferahı arttırmıştır.

Bunun sonucu olarak, geri bıraktırılmış ülke içindeki çelişkiler görünüşte yumuşamış (feodal döneme kıyasla) halk kitlelerinin düzene karşı tepkisi ile oligarşi arasında suni bir denge kurulmuştur. Emperyalist işgal gizlendiği için emperyalizm aynı zamanda içsel bir olgu haline geldiği iiçin halk kitlelerinin milliyetçi tapkileri, gavur allerjisi nötralize alınmıştır. Herkesi devlet aygıtı geçmiş döneme kıyasla adlı güçlenmiş ve ittifak projeleri, ikili anlaşmalar, askeri pakt ilişkileri ile oligarşik devlet cihazı, devrimci içsavaş dikkate alınarak militarize edilmiştir....

Ülke içinde paranın yenileşmesine paralel olarak şehirleşme, haberleşme ve ulaşım çok gelişmiş ve ülkeyi ağ gibi sarmıştır. Eski dönemlerdeki halkın ücüzerindeki zayıf feodal denetim emperyalizmin fiili durumu bütün ülke çapında değil ticari merkezlerde ve ana haberleşme yerlerindeydi yerini, çok daha güçlü oligarşik devlet otoritesine bırakmıştır. Oligarşik devletin ordusu, polisi ve de her çeşit pasifikasyon ve propaganda araçları ülkenin her köşesinde egemenliğini surmuştur.

Bütün bunlara, I. ve II genel bunalım dönemlerindekilerle kıyaslanmayacak şekilde, bu ülkelerde emperyalizmin ve oligarşinin propaganda araçlarını korkunç seviyeye getirmesini pasifikasyon yöntemlerini geliştirme-sini ve geçmiş dönemlerde milli kurtuluş savaşlarından etedindiği tecrübeleri ilave etmek gerekir.

Artık geri bıraktırılmış ülkelerdeki oligarşik devlet aygıtı, mevcut üretim ilişkilerini buna ülkedeki kapitalizm iç dinamikle gelişmediği için, emperyalist üretim ilişkileri demek yanlış olmayacaktır. Uzun bir süre koruyabilecek seviyeye gelmiş, bu ülkelerdeki halk kitlelerinin özellikle geniş emekçi yığınların tepkileri, pasifize edilerek bu tepkiler ile oligarşi arasında sıra bir denge kurulmuştur." (a.g.e. 333-4)

III. bunalım döneminin yeni- sömürge ülkelerinde uzun süreli halk savaşının ilk aşamasının öncü savaşı olması espirisi temelde bu güçlü suni denge olgusundan kaynaklanır. Bu nedenle yazının başında belirtildiğigi gibi öncü savaşını mahkum etmek amacıyla KSD (kendi açısından hedefi doğru seçerek) sune denge kavramından hareketle eleştirilerine başlar.

KSD M.ÇAYAN(ın açıkladığı suni denge olgusunu şöyle değerlendirir:

"Gördüğümüz gibi doğru bir anlayışla determi üzerinden yola çıkılmaktadır. Feodal ldöneme göre toplumsal üretim artmış, bu artış haliyle nisbi birr refah yaratmış ve bu nisbi refaha paralel olarak da, ülke içerisindeki çelişkiler yumuşamıştır. (...) Kitlelerin düzene karşı olan tepkilerinin yumuşamış olduğu söylenirken haliyle bu tepkilerin ifadesi olan kitlelerin kendiliğinden gelme eyleminin de gerilemiş olacağı zinnen kabul edilmektedir. Bu aynı zamanda kitlelerin siyasetten de uzaklaşmaları, devrimci harekete karşı ilgilerinin azalması (anlamına da gelir. Zaten kesintisiz devrim II-III te de durum bu şekilde tespit edilmektedir. /abç/ (G.D ve Öncü Savaşı, s.72)

"Zaten 'nisbi refahın' artışıyla zayıflamış olan tepkiler, güçlü oligarşik devlet aygıtının çeşitli yöntemleriyle kolayca devdenetim altına alınabilmekte ve bu durum uzun süre muhafaza edilebilmektedir."(a.g.e. s.73)

KSD burada açıkça tahrifat yapmaktadır. Suni dengeyi M.ÇAYAN'ın açıkladığı biçimde değil de, kendi anlamak istediği şekilde yorumlamakta ve sonrada kendi hayalinin mahsulü olan bu yeni teoriye karşı eleştirilere başlamaktadır. KSD böylece teorik eleştiride o-

portünizmin bilinen yöntemlerinden birine başvurur. Eleştireceği teoriyi de kendisi imal eder.

M.ÇAYAN, KSD'nin iddiasının aksine suni dengeyi temelde nisbi refaha değil oligarşinin siyasal zoruna bağlar.

Suni dengenin temelinde siyasal zor yatar; nisbi refah suni dengenin sürdürülmesinde talidir ve ancak kısa bazı dönemlerde önem kazanır. III. bunalım döneminin yeni bıraktırılmış ülkelerin de nisbi refah sonucu bazı dönemler, halk kitleleriyle oligarşi arasındaki, çelişkilerin nisbeten yumuşamasının de maddi temeli, üretici güçlerin dışa bağımlı ve çarpık biçimde de olsa gelişiminin hızlanmasıdır. Bu dönemlerde ülke emperyalist sömürüye daha fazla açılır Pazar olanaklarını genişletmek isteyen emperyalizm bu amaçla bazı temel alt yapı yatırımlarını desteklemek zorundadır. Örneğin 1950 sonrasında ülkemizde hızlı bir havayolu yapımına başlanmıştır. Pazar ekonomisinin en temel şartlarından birisi geniş bir ulaştırma şebekesinin varlığıdır. Böylece emperyalist ülkelerin malları ülkenin en uzak köşelerine ulaşabilir ve kendi içinde, kapalı mahalli ekonomiler yıkılır. Emperyalizmin ülkeye yoğun biçimde girişiyle birlikte birsüre ülkede nisbibir refah dönemi yaşanır. Bu dönemde oligarşi ve kitleler arasındaki çelişki, geçici olarak nisbeten yumuşar (ülkemizde 1950-54 döneminde olduğu gibi). Ancak bu dönem uzun sürmez. Kitlelerin satın alma gücünün sınırlı artışı kısa sürede etkisini kaybeder, artan enflasyon, sömürünün yaygınlık ve yoğunluk kazanması sonucu sınıf çelişkileri kısa sürede keskinleşir. Kitlelerin mevcut düzene karşı olan tepkileri artmaya başlar. Oligarşi bu tepkileri ordusu, polisi ve herçeşit pasifikasyon ve propaganda amaçlarını kullanarak bastırmaya çalışır. Bu tepkilerin açığa çıkmasını (yani aktif eyleme dönüşmesini) önler.

Halkın düzene karşı tepkileriyle oligarşinin baskısı arasında kurulan, suni denge, KSD'nin iddia ettiği gibi kitlelerin pasifize olmuş değil pasifize edilmiş tepkilerine dayanır. KSD bu basit(!) kelime oyunu ile konunun özünü tahrif eder.Halk kitlelerinin tepkilerinin pasifize olması bu olgunun ekonomik bir temeli (yani nisbi refaha) dayandığını gösterir. Tepkilerin pasifize edilmesi ise soni dengenin esas olarak kitlelerin varolan tepkilerini pasifize edilmesi ise suni dengenin esas olarak kitlelerin varolan tepkilerinin oligarşinin siyasal zoruyla bastırıldığını gösterir. Bu iki kelime iki ayrı suni denge anlayışını gösterir Birisi M.ÇAYAN'ın tanımladığı suni denge kavramıdır, diğeri ise KSD'nin işine geldiği biçimde M.ÇAYAN'a atfettiği suni denge anlayışıdır.

M,ÇAYAN ülkemizde kitlelerin durumunu şöyle anlatır.

"II. yeniden paylaşım savaşından özellikle 1960'dan sonra (Amerikan gizli işgalinin oluşturduğu ekonomik, sosyal ve politik kriz) ülkedeki sınıflar arası kutuplaşmayı ve emekçi kitlelerin memnuniyetsizliğini had safhaya çıkarmıştır.

Bugün Anadolu'nun pekçok yerinde halkın uyanık kesimleri, düzenin bütün partilerinden umutlarını kesmişler ve bu sefaletten kurtulmanın tek yolunun, isyan etmek olduğunun bilincine varmışlardır. Halkımızın uyanık kesimleri, Amerikan "gavuru" ile işbirliği içinde olan ağaların, patronların, parababalarının nasıl kendilerini iliklerine kadar sömürdüklerinin farkındadırlar.Kitlelerde zenginlik düşmanlığı had safhadadır. Onların anlayamadığı tek şey, yenilmez bir güç olarak gözlerinde büyüttükleri oligarşik devlet cihazının, kof ve çürüklüğüdür." (Bütün Yazılar, s: 363)

Keza 1 no.lu THKP bildirisinde büyük şehirlerde yürütülen gerilla savaşının amaçları açıklanırken şöyle denir:

"Heran patlamaya hazır bir volkan gibi kıvılcım bekleyen halk kitlelerine vurduğu yerden ses çıkartabilecek, zalimleri cezalandıracak, kendi devrimci diktatoryasını kurabilecek nitelikleri taşıyan bir teşkilatın var olduğunu gösterecektir. (THKP-C Dava Dosyası s: 439)

Görüldüğü gibi Kesintisiz Devrim II III'de ülkemizdeki halk kitlelerinin, durumu KSD'nin iddia ettiği gibi pasifize olmuş, tepkileri yumuşamış biçimde açıklanmamaktadır. Böylece öncü savaşının temelini meydana getiren suni denge konusunda KSD'nin Kesintisiz, Devrim II-III'ü değil de kendi yarattığı teorileri eleştirdiğini gördük. Şimdi III. bunalım döneminin geri-bıraktırılmış ülkelerinde suni denge olgusundan hareketle halk savaşının verilebilme şartlarının nasıl yaratalabileceğini incelemek gerekir.

A-Öncü Savaşı ve Silahlı Propaganda

Konumuz III. bunalım döneminin geri bıraktırılmış ülkelerinde geniş halk kitlelerinin silahlı mücadeleye katılmasının yani halk savaşının başlatılmasının şartlarının nasıl oluşacağıdır. Bilindiği gibi bu ülkelerde kitlelerin mevcut düzene karşı tepkileri pasifize edilerek bu tepkiler ile oligarşinin, baskısı arasında suni bir denge kurulmuştur. Böylece yeni-sömürge ülkelerin devrimcileri aynı süreç içinde birbiriyle yakından ilgili ikili bir görevi yerine getirmek zorundadır. Kitlelerin mevcut düzene karşı tepkilerini açığa, çıkartmak (düzene karşı aktif eylemler haline dönüştürmek yani suni dengeyi, bozmak) ve açığa çıkartılan bu tepkiyi kanalize etmek, bilinçlendirmek ve örgütlemek.

Bilindiği gibi halk savaşı maddi olarak güçlü olan düşmana karşı mutlak siyasi üstünlüğün sağlandığı şartlarda verilir. Siyasi üstünlük ise hakim sınıfların gerçek yüzünün açığa çıkartılması, yönetimlerinin tüm meşruluğunu, kaybetmesidir. Öncü savaşının amacı oligarşinin siyasi tecrididir. Emperyalizmin III. bunalım döneminin geri-bıraktırılmış ülkelerinde suni dengeyi, bozarak halk kitlelerinin mevcuz düzene karşı tepkilerini açığa çıkartmak ve bu tepkileri bilinçlendirmek ve örgütlemek; yani halk savaşının başlaması için gerekli şartların oluşması amacıyla verilen savaşa öncü savaşı denir.

Öncü savaşı geniş halk kitlelerini, silahlı mücadeleninsaflarına kazanmak, amacıyla verilir. KSD ise bu muhtevaya sahip öncü savaşını kelime yorumuna tabi tutar. Öncü savaşı öncülerin verdiği savaştır ve dolayısıyla her devrim öncü savaşı aşamasından geçer (G.D. ve Öncü Savaşı, s: 122). Bu mantıkla gidelecek olursa halk savaşı da halkın verdiği savaş olduğundan Sovyet devrimi halk savaşıyla zafere ulaşmıştır denilebilir. Kelimelerle oynayan oportünizmin varacağı yer sonunda işte budur:

Tanımından da anlaşılacağı gibi öncü savaşı, halk savaşından önemli ve farklı özelliklere sahiptir. Halk savaşı maddi olarak güçlü düşmana karşı mutlak siyasi üstünlüğün sağlandığı şartlarda verilir. Halk savaşlarında amaç bellidir toprak parçasını (kurtarılmış bölge) kurmak ve genişletmek siyasi üstünlüğü yaymak ve pekiştirmekle ve gerilla birliklerinden başlayarak, kızıl orduya doğru gelişen askeri güç ile düşmanın maddi gücünü yok etmektir

Öncü savaşı ise, maddi ve başlangıçta siyasal üstünlüğü elinde bulunduran oligarşiye karşı uzun bir süre sayıca, az dar bir kadro tarafından yürütülmek zorundadır. Siyasal tecrit ve geniş halk kitlelerinin silahlı mücadeleye katılması, halk savaşında olduğu gibi savaşın başlangıcı değil öncü savaşının sonucu olacaktır. Nitelik olarak farklı temeller üzerinde gelişen bu iki savaşın aynı yöntemlerle yürütülemeyeceği açıktır. Bu nitelik farkı başlıca üç noktada açıklanabilir:

Birincisi; halk savaşı devrimcilerin mutlak siyasal üstünlüğü şartların da başlar ve düşmanın maddi gücünü artan oranda yok ederek gelişir. Öncü savaşın halk savaşı da dahil olmak üzere tüm devrimci savaş biçimlerine göre politik yönün en ağırlıkta olduğu savaştır. Öncü savaşında oligarşiye karşı askeri bir alternatif olma amacı yoktur. Esasen sayıca oldukça az olan öncü oligarşinin maddi örgütlü gücüne önemli bir darbe indiremez. Öncü savaşında oligarşiye indirilen darbenin niteliği politiktir. Bu nedenle halk savaşında maddi yıpratma öncü savaşındaysa psikolojik yıpratma ağır basar.

İkincisi; bütün öncü savaşı sürecin de oligarşi maddi olarak çok yönlüdür, ve devrimciler de oldukça zayıf. Öncü savaşının gelişimi oligarşinin azalan gücünün mutlak olmadığını, onun otoritesinin çatlakları arasından devrimci, bir alternatifin doğabileceğini gösterirler.

Üçüncüsü; öncü savaşıın yürütülüş biçimi gerilla savaşıdır. Klasik halk savaşıda başlangıçta gerilla savaşı biçiminde yürütülür. Ancak bu iki gerilla savaşı amaç ve kapsam bakımından farklıdır. Halk savaşı siyasal üstünlüğü pekiştirmenin yanısıra düşmanın maddi gücünü de yok etmeyi amaçladığından gerilla birlikleri zaman içinde kızıl orduya doğru gelişir. Öncü savaşları ise; gerilla savaşının amacı oligarşiye karşı politikbir alternatif olarak çıkabilmektir. Oligarşi siyasal olarak, tecrit edilerek geniş halk kitlelerinin silahlı mücadeleye katılması sağlanır. Politik alternatif olmak askeri bir alternatif olabilmenin şartlarını, hazırlar.

KSD Öncü savaşının tüm bu fonksiyonlarından habersizdir. Esasen Vietnam devrimini incelerken de gördüğümüz gibi halk savaşını da anlayamamıştır. Bu nedenle M.ÇAYAN'ın psikolojik yıpratmayı anlatan: "Silahlı propaganda (...) merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını onun kuvvetinin herşey -den önce yaygara gözdağı ve damagojiye dayandığını gösterir" ifadesini şöyle, değerlendirir: "... taktik planda, merkezi otoritenin gücünün yaygara, gözdağı ve demagojiye değil, esas olarak, son derece disiplinli bir askeri-bürokratik yapıya dayandığını unutamayız.Bu ifadenin sadece stratejik planda bir

anlamda anlamı olabilir" (G.D ve Öncü Savaşı s: 128)

Anlaşılan KSD, Kesintisiz Devrim II-III'de bir yandan kitlelerin mevcut düzene karşı tepkilerini pasifize eden güçlü oligarşik devlet aygıtından bahsedilirken, diğer yandan merkezi otoritenin gücünün yaygara ve damagojiye da yandığının gösterilmesi gerektiğinden, nasıl bahsedilebildiği üzerinde hiç dü şünmüyor. Oligarşik devlet aygıtı çok güçlüdür ancak onun gücü kitlelere göründüğü gibi mutlak değildir. Oligarşinin gücünün çatlakları arasında devrimci bir alternatif doğabilir ve oligarşi tüm gücüne rağmen bunu önleyebilmekten acizdir. Oligarşinin gücünün göründüğü gibi mutlak olmadığını göstermek (psikolojik yıpratma) işte bu esasa dayanır. Devrimci hareketin oligarşiye karşı politik bir alternatif olarak çıkışı, askeri bir alternatif de olabilmenin zorunlu ön koşuludur.

B- SİLAHLI PROPAGANDA VE SİYASİ GERÇEKLERİ AÇIKLAMA KAMPANYASI:

M.ÇAYAN silahlı propagandanın fonksiyonlarını şöyle tanımlar.

"Silahlı propaganda, askeri değil, politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı, propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir.Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır. Silahlı propaganda, bel li bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar, etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara, politik hedef gösterir. Silahlı propaganda halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etki sinden kurtarır. Önce kitleleri sarsar, giderek de bilinçlendirir." (Bütün Yazılar, s: 342)

KSD'ye göre ise "... silahlı propaganda askeri zafer demektir." (G.D. ve Öncü Savaşı, s: 127)" Görüldüğü gibi KSD, eleştireceği teoriyi kendisi imal et" ilkesine uygun olarak devam etmektedir.

Silahlı propaganda temel mücadele yöntemidir ve bu ise siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının yürütülmesinde, temel yöntem olması demektir. Silahlı propaganda kitlelere politik hedef gösteren, siyasi gerçekleri açıklayan, oligarşinin göründüğü kadar güçlü olmadığını gösteren eylemlerin yapılması, ve bu temel üzerinde yükselen propagandan da, siyasi eğitim ve bilinçlendirmeyi, içerir.

Ekonomik-demokratik ve diğer politik mücadele biçimleri, bu alanda yapılan eylemler ve bu temel üzerinde yükselen hertürlü propaganda, siyasi eğitim ve bilinçlendirme ise talidir ve silahlı propagandaya tabidir.

Silahlı propaganda bu fonksiyonları yerine getirerek ve tali mücadele biçimlerinin de yardımıyla kitleleri örgütler.

Silahlı propagandanın hayata uygulanışı konusunda bir örnek vermek gerekirse; 1971 de 12 Mart tarihiyle işbaşına gelen I.Erim hükümetinin ikili bir amacı vardı: Birincisi; diğer sömürücü sınıf ve tabakaların etkinliğini azaltarak sömürüyü emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sanayi burjuvazisi, lehine düzenleyecek olan reformları yapmak. İkincisi; gelişen devrimci mücadeleyi bastırmak. Ülkemizde kapitalizm, iç dinamikle gelişmediğinden tekelci burjuvazi bunları tek başına yapabilecek güçten uzaktır. Bu nedenle başlangıçta yüzüne ilerici-reformist maskesini takarak özellikle aydın küçük burjuvazinin desteğini sağlamaya çalışır. Amaç önce sarı reformları gerçekleştirerek kitlelerin potansiyelini bir süre için düşürmek ve faşizmi kurumlarıyla aşağıdan yukarıya inşa ettikten sonra da devrimcihareketi ezmekti. Ancak silahlı propaganda uygun siyasal hedef lere vurarak siyasi gerçekleri açıkladı (I.Erim hükümetinin gerçek yüzünün, açıklanması). Böylece faşizmin erken doğum yapmasını sağlayarak tüm aydın kamuoyunun gözlerini açtı. Emperyalizmin ülkelerinde uygulamaya çalıştığı kademeli oyun bozuldu.

I. Erim hükümetinin gerçek yüzünü THKP-C'nin eylemleri sonucu açığa çıktığını TSİP Bile kabul ediyor, Herhalde KSD'nin bir itirazı yoktur! İşte KSD tarafından "askeri bir zaferden ibaret olduğu" ilan edilen silahlı propagandanın ülkemiz tarihinde oynadığı, büyük rol!

KSD silahlı propagandanın çalışma tarzının bazı detayları konusunda da, çeşitli eleştiriler ileri sürer. Öncü savaşı ve silahlı propagandanın özünü anlayamamış olanların bu konularda doğru bir değerlendirme yapamayacakları yeterince açık olduğundan bu konu üzerinde durmayacağız. Sadece KSD'nin tahrifatlarına konu yaptığı Küba devriminin kısa bir değerlendirmesini yapacağız.

C- KÜBA DEVRİMİ

Silahlı propaganda kavramı Vietnam devriminde ve Giap'ta da geçer; ancak fonksiyonları farklıdır. Silahlı propaganda Vietnam devriminde; siyasi mücadeleden silahlı mücadeleye geçiş aşamasında siyasal temeli korumak, sağlamlaştırmak ve genişletmek amacıyla kullanılmıştır. III. bunalım döneminin yeni sömürge ülkelerinde ise silahlı propaganda siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının temel aracı olarak kullanılır.

KSD, III. bunalım döneminde gerçekleşen Küba devrimi için çeşitli açıklamalarda bulunduktan sonra "Kesintisiz Devrim II-III'te getirilen öncü savaşına, Küba devrimi dayanak olamaz" der. (a.g.e. s: 121)

Küba devrimi özellikle Debray tarafından yanlış değerlendirilmiş ve herşeyin küçük bir öncü grubun eylemiyle, başlatılıp geliştiği savunulmuştur.Debray'ın bu değerlendirmesinin yanlışlığı M.ÇAYAN tarafından "Yeni Oportünizmin niteliği üzerin"e de açıklanmıştır Küba devriminin Kesintisiz'lerde açıklanan öncü savaşı anlayışına dayanak olamayacağı konusuna gelince; bunu da kimse savunmamaktadır, zaten. Siestra Maestra'da silahlı mücadele başlamadan önce Küba'da kitlelerin önemli bir siyasi tecrübe pratiği ve örgütlenme düzeyi mevcuttu. Batista yönetimi tüm meşruluğunu kaybetmiş, gerçek yüzü açığa çıkmış ve tamamen zora dayanarak varlığını sürdürmeye çalışıyordu.Küba'da salihla mücadele mevcut yönetimin, gerçek yüzünü açığa çıkartmamış, zaten tüm meşruluğunu kaybetmiş bir yönetime karşı başlamıştı. Bu şartlar altında, kitlelerde Batista yönetiminin devrilebileceği güvencesi yaratmak temel adımdır. Batista ordusuna indirilen birkaç darbe kitlelerde bu güvenceyi yaratmış ve küçük bir grubun başlattığı silahlı mücadele kısa sürede halk savaşına dönüşmüştür. M.ÇAYAN Küba devriminin bu özelliğini evrenselleştirmeye çalışanları şöyle değerlendirir:

"... Küba devriminin yanlış yorumlanmasının sonucu ortaya çıkan militan sol çizgi; fokocu görüş: Şehir-kır ilişkisini, silahlı propaganda ve öteki mücadele biçimlerini diyalektik bir bütün olarak görmeyen, tek ve bütün olarak kırları ve silahlı propagandayı, alan şehirlerin ve de öteki mücadele biçimlerinin tali rolünü önemsemeyen bir görüştür. Bu görüşün temelinde, geri-bıraktırılmış ülkelerdeki milli krizin en olgun bir şekilde değerlendirilmesi, öncünün mücadelesi ile köylülerin derhal silaha sarılarak, savaşın kısa zamanda halk savaşına dönüşeceği düşüncesi yatmaktadır." (Bütün Yazılar s: 345).

III. bunalım döneminin geri-bıraktırılmış ülkelerinde artık silahlı mücadele oligarşinin siyasal tecritini sağlamak zorunda olduğundan (Küba devriminden ders alan emperyalizm artık yıpranan yönetimleri işbaşında tutmamakta dır) Öncü savaşı uzun bir dönemi kapsayacaktır. Bu arada KSD'nin önemli bir tahrifatı üzerinde durmak gerekir. Konu Che'nin (bugün ülkemizde de büyük önem kazanan) legal görünümünü koruyan bir iktidara karşı gerilla savaşının gelişebilmesiyle ilgili sözleridir. Bu konuda dilimize çeşitli farklı tercümeler yapılmıştır. Örneğin Pameroy'un"Gerilla Savaşı ve Marksizm" de şöyle yazar:

"Hükümetin iktidarı-hileli olsun halk oyuyla elde ettiği ve hiç olmasa, anayasaya uygunluk görünüşü koruduğu yerlerde, barışçı mücadele olanakları, henüz tüketilmediğinden gerilla güçleri harekete geçirilemez." Bu tercüme KSD'nin işine geldiğinden değerlendirmelerini buna göre yapar (G.D. ve Öncü Savaşı s: 121). Diğer yandan Che'nin, "Askeri Yazıları"nda ise aynı konuda şöyle yazar:

"Bir hükümet, hileli olsun olmasın halka karışarak iktidara gelmişse ve az çok anayasal legalite görünüşünü koruyorsa, gerilla çekirdeği sergilemez, çünkü henüz tüm legal mücadele olanakları ortadan kalkmamıştır." (s: 36)

Bu iki tercüme birbirinden oldukça farklıdır ve ikincisi doğrudur. Yeni sömürge ülkelerde çarptırılmış iç dinamik sonucu ülkede henüz olgunlaşmamışda olsa sürekli bir milli krizin varlığı sonucu gerilla güçlerinin harekete geçebilme şartları herzaman mevcuttur (ve nitekim Küba devriminden sonra çeşitli Latin Amerika ülkelerinde gerilla hareketleri başlamıştır). Ancak diğer yeni-sömürge ülkelerde milli kriz Küba'da olduğu kadar olganlaşmadığından gerilla savaşı sergilemez. (yani gelişimi uzun bir süre alır. Öncü savaşı kısa sürede halk savaşına dönüşemez.) Özellikle Latin Amerika'da Küba devriminin yanlış değerlendirilmesinden yola çıkan bazı gerilla hareketlerinin yenilgisinin temelinde, hareket, tarzlarını kitlelerin kısa sürede silahlı mücadeleye katılacaklarına göre yürütmeleri yatar. Onlar karşılarında, Küba'da olduğu gibi tüm meşruluğunu kaybetmiş bir iktidarın olduğunu düşünüyorlardı: oysa uzun bir öncü savaşı süreci içinde oligarşinin siyasal tecridini sağlamaları gerekiyordu.

SONUÇ VE KSD'NİN YOLU

Küba devrimi, ülkemiz devrimine örnek olamaz. Ülkemizin devrimi oligarşinin siyasal tecritini gerçekleştirecek uzun bir öncü savaşı temeli üzerinde yükselen halk savaşıyla zafere ulaşacaktır. Ve doğal olarak bu savaş Küba'dakinden farklı taktikler ile yürütülecek ve farklı ara aşamalardan geçecektir.

KSD böyle bir devrim örneklerine hiç benzemez diyebilir. Doğrudur. Hiçbir devrim diğerinin benzeri olmayacaktır. Ülkemiz devriminin oyolu 20. yüzyılın, Marksist-Leninist ustalarından birisi olan M.ÇAYAN TARAFINDAN TEORİK TEMELLERİNE oturtularak açıklanmıştır.

Şüphesiz KSD'ye göre durum böyle değildir; M.ÇAYAN (açıkça söylemesi bile) anarşisttir. Eğer KSD'nin iddiasına göre silahlı propaganda askeri zafer demek ise ve nisbi refah sonucu , kitlelerin yumuşamış tepkileri de askeri zaferler ile canlandırılmaya çalışılıyorsa; bu açıkça anarşist bir görüştür. Ancak KSD 1971'de yarattığı büyük sempatiye ters düşmemek için bunu açıkça söyleyemez.

KSD'nin teorik eleştirilerinin ne ölçüde tutarlı olduğunu gördük. Bu arada bir noktaya açıklığı kavuşturmak gerekir: KSD'nin neye karşı olduğu bellidir. Ancak neyi savunduğu belli değildir. "Kesintisiz Devrim II-III ' ün karşısına Vietnam Devrimini çıkartan , KSD'nin Vietnam devrimi aslında anlamadığını gördük. Kaldı ki, Vietnam devriminin çalışma tarzını savunsa bile KSD nin yaptıkları buna uymamaktadır. Siyasi çalışma yapılan yerlerde kendini koruma birlikleri oluşturmamaktadırlar , ve zaten III. bunalım döneminde oligarşik devlet aygıtının ülkenin en uzak kesimlerinde bile hakimiyetini kurduğu yeni sömürge ülkelerde mücadelenin başlangıcından itibaren milis kurulabileceğini sanmak tam bir hayaldir.

Böylece KSD'nin neye karşı olduğu bellidir. Ancak neyi savunduğu henüz belli olmamıştır. Henüz şaşkın ve bulanık bir oportünisttir. KSD'ye geçen zaman içinde herhalde oportünist teorisini daha berrak hale getirmeye çalışacaktır.

PARTİ BAYRAĞININ ELEŞTİRİLERİ ÜZERİNE BİR KAÇ SÖZ ...

Ülkenin solunda garip bir durum ortaya çıkmıştır. Yeni bir yayın organı çıkartan her oportünist fraksiyon hemen 1971 deki silahlı devrimci hareket üzerine sayfalarca yazı yazmaya, başlamaktadır. Birkaç yıl önce 1971 hareketinin yarattığı büyük sempatiyi kendi oportünist amaçları için kullanmak maksadıyla ona görünüşte sahip çıkarlar. Bugün artık istenen parsa topladığından 1971'i teorisi ve pratiğiyle mahkum etmek için birbirleriyle yarışmaktadırlar. 1971 de silahlı devrimci mücadelenin en sistemli teorik formülasyonunu içeren kesintisiz devrim II-III ise doğal olarak bu 'eleştiri'lerden fazlasıyla nasibini almaktadır.

Kesintisiz Devrim II-III'ü doğru dürüst okumayanlar, Marksizm- Leninizmin temel ilkelerini henüz kavrayamamış olanlar, içinde yaşanılan şartların analizi konusundaki yeteneksizliklerini örtmek için Marksist klasiklerden yaptıkları sayfalarca ve rastgele alıntılarla devrimci teoriyi mahkum etmeye çalışırlar. Parti Bayrağı da bunlardan biridir. 1. "Parti Bayrağının 1. sayıda (sayfa 84) Emperyalizmin dengesiz ve sıçramalı iktisadi ve siyasi gelişme konumu hakkındaki çelişkili (aynı sayfada) yanlış görüşlerini. Bu kanunu kapitalizmin Temel Kanunu olarak ele alması saçma görüşlerini aynı sayının PB 4. sayı (s: 29) ile çelişkilerini. Yine PB 1. sayı (s: 85) ile PB 4 sayı (s: 61) aynı konuda çıkardığı sonuçların tersliğini.

2. PB 4. sayısında (s: 60) "Emperyalizmin, kapitalizmin nitel bir sıçraması" olduğu, Kapitalizmin emperyalizme geçişinin nitelik değişikilkk olduğunu getirmesi gibi saçmalıklarını.

3. Aynı sayıda (s: 40-41-42-56-96), Emperyalizmin sürekli ve genel bunalımını, kapitalist ekonominin devresel (CYCLE) hareketine indirgiyerek, emperyalizmin sürekli ve genel bunalımını ekoniminin devresel hareketiyle izah etme (ki-Ekonomizmin ve oportünizmin teorik dayanağıdır-1974 TSİP seviyesi) , saçmalığının Marksizmin-Leninizm'in adına yapılmasının bayağı oportünizm olduğu.

4. Yine PB 4. sayısında "Kesintisiz Devrim I-II-III'ün eleştirilerindeki, çarpıtma ve tahrifatların (s: 13-14-16 22-25-27-29-31-32-40-44-45-48-49-52-55 57-60-61-66-75-78-81-86-90-93-95) eleştirisine bu yazıda girecek değiliz. M. ÇAYAN'ın sözleriyle: "Oportünizm koca man bir yalan, riya ve tahrif makinasıdır. Bu makinanın mamullerinin hepsini ciddiye alarak uğraşmaya ne zaman vardır ne de gerek.

Bu yazıda sadece güncel bir konu olan doların değer kaybetmesi karşısında Almanya ve Japonyanın durumunu ele alacağız ve emperyalizm tahliliyle yakından ilgili bu konu üzerindeki Parti Bayrağının görüşlerini eleştireceğiz.

DOLARIN DEĞER KAYBETMESİ

Konu şudur: 1977 yılında dolar Alman markına karşı değer kaybetmeye başlamıştır. Bunu önlemek amacıyla Federal Alman Merkez Bankası karşılığında mark vererek piyasadan önemli miktarda dolar satın almıştır. (yani değeri düşen bir parayı alıp karşılığında kendi sağlam parasını vererek doları desteklemiştir) 1978'de ise dolar Japon yen'i karşısında değer kaybetmeye başlamış ve Japonya Merkez Bankası da doların değer kaybını önlemek, amacıyla aynı yönteme başvurmuştur.

Parti Bayrağı bu konuyu şöyle değerlendirir:

"Bugün dünyamızda emperyalistler arasındaki çelişmeler bakımından durum nedir?

Örneğin doların değerinin düşürülmesiyle ilgili olarak abd emperyalizmi ile B.Alman emperyalistleri arasında somutlanan duruma bakalım. Bir süre önce Amerikan doları B.Alman borsalarında Alman Markına göre büyük değer kaybetmişti

Bu bir yandan ABD ekonomisinin içinde bulunduğu ağır buhranla ilgilidir. Amerikan işletmeleri, tam kapasitelerinin ancak yüzde yetmiş beşini kullanabilmektedir.

Dış ticaret açığı 60 milyon dolara ulaşmıştır. İşsiz sayısı, resmi rakamlara göre altı buçuk milyon, gerçekte ise dokuz milyon kişi civarındadır.

Bu şartlarda Amerikan tekelleri kârlarını sürdürmenin bir yolu olarak ihracatını arttırmada, ticaret açığının kapatılmasında bir etken olması bakımından doların değer kaybetmesini olumlu buluyorlar.

Fakat bu durumun "entegrasyon içindeki "Batı Avrupa'da yarattığı etkiler hiç de Amerikanın hedeflerine uygun olarak gerçekleşmiyor. Avrupa'daki bir çok ileri gelen banka, doların değerinin düşürülmesini engellemeye çalışıyorlar. Örneğin Frankfurt Federal Bankası dolar rezervlerinde 15 milyar B.Alman markı kadar bir azaltma uygulamıştır. B.Alman tekellerinin menfaatlerini savunmak amacıyla başvurulan, bu tedbir doların değer kaybetmesi yoluyla Amerikan ihraç mallarına bir talep artışı doğmasına ve Batı Alman ihracatına karşı Amerika'da olumsuz bir gelişmeyi önlemek amacını güdüyor. Doların değer kaybetmesi aracılığıyla Amerikan tekellerinin bütün dünya paralarında bir yükselme sağlama ihtimali B.Alman tekellerini endişeye sevketmektedir. Waşhington ve Bonn hakim çevreleri arasında çetin çelişmeler ve zıt menfaatler bulunduğunu gösteren bir olgu bu. Bonn, doların değerinin korunması ve onun düşmesiyle ilgili tedbirlerin alınması için ABD hükümetine baskı yapmaktadır. Ancak ABD buna yanaşmıyor. Hatta Bonn Almanya'da Amerika'nın ihracatı için elverişli şartların yaratılması konusunda pazarlık önermektedir. Bu süper devlet ile Avrupa'da küçük ortakları arasında rekabet ve çelişmeler emperyalizmin yerel buhranı şartlarında şiddetlenmektedir.

DİPNOT: Almanya ile ABD arasında bir savaş durumunun belirmiş olduğunu söylemiyoruz. Kaldı ki bu bugün değilse bile yarın muhtemel ve mümkündür. Ancak bizim göstermek istediğimiz olguların da kanıtlanmış bulunduğu "entegrasyon" iddialarının boşluğudur. (PB S:4-5 s: 19-20)

Burada öncelikle iki noktayı belirtmek gerekir. Birincisi; emperyalizmin genel buhranı diye bir kavram olamaz. Emperyalist dönemde çöküşe doğru giden kapitalizm sürekli ve genel bunalımlar çağına girmiştir; ayrıca emperyalizmin bunalım dönemleri vardır. Dolayısıyla emperyalizmin genel bunalım değil kapitalizmin sürekli ve genel bunalımında (ki buna emperyalist dönemdeki) değişik evrelerin varlığığ söz konusudur (I.II.III. bunalım dönemleri gibi).

İkincisi, doların düşüşünü önlemek amacıyla Frankfurt Federal Bankası dolar rezervlerinde bir azaltma uygulamamış tersine piyasaya kendi parasını sürerek karşılığında dolar almıştır. Yani dolar rezervini arttırmıştır. (aksi durumda Federal Banka'nın piyasaya dolar sürmesi gerekir ve bu ise doların daha çok değer kaybetmesine neden olur) Bu basit ekonomik gerçekleri Parti Bayrağı'na hatırlattıktan sonra devam edelim.

Konu güncel bir olaydır: Doların değer kaybetmesi ve diğer iki emperyalist ülkenin buna karşı tavırlarıdır.. Parti Bayrağı doların değer kaybetmesini ABD ekonomisinin içinde bulunduğu , ağır buhrana bağlıyor. Amerikan tekellerinin kârlarını sürdürmesinin bir yolu olarak ihracatı arttırmada ticaret açığının kapatılmasında bir etken olması bakımından doların değer kaybetmesini olumlu bulduklarını söylüyor. Bilindiği gibi ABD doların değer kaybetmesi için resmi bir devalüasyon yapmamıştır. Buna rağmen dolar piyasada nasıl değer kaybedebilmektedir. Parti Bayrağı bu ,

sorunun üzerinde durmaz, aslında bu sorunun farkında bile değildir, dolar değer kaybetmektedir ya önemli olan budur. Olayları temeline inmeden, göründükleri gibi yüzeysel olarak değerlendirmek oportünizmin genel karekteri dir.

Doların resmen devalüasyon yapılmadan değer kaybetmesini anlayabilmek, için 1944 yılına dönmek gerekir. Bu tarihte Bretton-Voods'da tüm emperyalist ülkeler toplanarak uluslararası, Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası'nı kurdular. Böylece emperyalist ülkeler tarihte ilk kez resmi ve sürekli olarak örgütlendiler. Yine aynı toplantıda dolar ile altın arasında sabit bir değişim oranı tespit edildi (yani Amerikan parası dolar dünyanın her yanında altın kadar geçerli oldu ve uluslararası ticarette ödemeye aracı haline geldi).

Doların uluslararası para ile, piyasaya sürdükleri mal ve hizmetler arasında bir uygunluk bulunması gerekir. Piyasaya mal ve hizmetten daha fazla para sürmek paranın değerinin düşürülmesiyle sonuçlanır. Ancak bu kural uzun süre ABD için geçerli olmamıştır. Bunun başlıca üç nedeni vardır.

Birincisi; ABD ekonomisi çok güçlüdür ve bu sayede ABD emperyalist blok içinde mutlak hegemonyasını kurmuştur.

İkincisi, dolar her türlü uluslar arası ödemede kullanılabildiğinden diğer ülkeler genellikle ellerindeki dolarlar karşılığında ABD den mal ve hizmet talep etmemektedirler.

Üçüncüsü; ABD emperyalist blokun jandarmalığını yapmaktadır. Sosyalist ülkeleri üslerle çevirmekte, kurtuluş savaşlarına tüm emperyalist ülkeler adına müdahale etmektedir. Dünya jandarmalığının masraflarını ABD karşılasın dolar basarak karşılamaktadır ve diğer emperyalist ülkeler de buna karşı çıkmamaktadır.

Ancak ABD bu karşılıksız bastığı dolarlar vasıtasıyla özellikle Batı Avrupa'daki diğer emperyalist ülkelerden ekonomilerine de girmiş çeşitli şirketleri satın alarak ve üstün teknolojisini de kullanarak bu ekonomilerin stratejik alanlarını ele geçirmiştir.

1970 lerde ABD'nin mutlak üstünlüğü nisbi üstünlüğe dönüşür (bunun nedenlerinin açıklanması bu yazının konusu dışındadır) ABD ekonomisinin eski üstünlüğünü kaybetmesi sonucu ve buna bir de karşılıksız basılan doların büyük hacmi de eklenince dolar değer kaybetmeye başlar. Bu durumda diğer emperyalist ülkeler ellerindeki dolarlar karşılığında ABD'den altın talep ederler ve doların değerinin düşürülmesini isterler. ABD 1971 de doların altına eşdeğerliği anlaşmasını fesheder, ve doları devalüe eder.

Daha sonraki yıllarda doların resmen devalüasyon yapılmadığı halde değer kaybetmesi ABD ekonomisindeki bozukluğa ve dünya piyasalarında dolaşan büyük miktardaki doların(genellikle ABD tekellerinin marifetiyle) belirli ülkelerde çok miktarda piyasaya sürülmesine bağlıdır. ABD doların değeriyle oynamayı bir rekabet aracı yapmıştır. Örneğin Almanya'da piyasaya sürülen çok miktarda dolar sonucu doların marka karşı değeri düşmeye ve böylece ucuzlayan ABD malları Alman pazarlarına daha kolayca girebilmektedir. Almanya Merkez Bankası da karşılığında markı vererek dolar satın almakta ve böylece piyasadaki dolar hacmini azaltarak onun değer kaybetmesini önlemeye çalışmaktadır. Sorun buraya kadar gerçekten de emperyalist ülkeler arasındaki pazar savaşının aldığı yeni biçimi gösterir. Ve Parti Bayrağı sorunun çözümlenmesini burada bırakır, halbuki herşey burada başlamaktadır denilebilir.

Batı Almanya ve Japonya doların değer kaybetmesini önlemek için neden kendi sağlam paraları karşılığında piyasadan dolar satın almaktadırlar. Bu durum açıkça Batı Alman ve Japon emperyalizminin aleyhinedir. Dolar sürekli olarak değer kaybetmektedir (dolayısıyla ellerinde bulunan dolarlar gün geçtikçe durduğu yerde erimektedir) ve buna rağmen her iki emperyalist ülke uzun süre piyasadan büyük miktarda dolarlarını sürdürmüşlerdir. Batı Almanya ve Japonya doların değer kaybettiği oranda paralarını devalüe ederek ABD'nin pazar savaşında elde etmeye çalıştığı üstünlüğü nötralize edebilirlerdi. Ancak böyle yapmadılar, tersine kendileri için zararlı, ABD için ise karlı (değeri düşen dolar değeri sabit bir para ile değiştiriliyor) bir yola başvurdular. Parti Bayrağı bunun nedenini bilmeyebilir ancak emperyalistler hiç de çıkarlarının nerede olduğunu bilmeyecek kadar aptal değildirler.

1944 de IMF kurulurken emperyalist ülkeler, hiçbir ülkenin diğerlerine danışmadan parasının değerini değiştirmemesi konusunda anlaştılar. Başlangıçta savaş sonrasındaki uluslar arası ticaretin iyi gelişebilmesi için alınan bu karar daha sonra üretim sürecinin çok uluslulaşmasıyla birlikte emperyalist sistemin devamı için zorunlu bir ilke haline geldi. Üretim sürecinin çokuluslulaşması, bir malın parçalara bölünerek her parçanın enü ucuza nerede üretilebilecekse orada üretilmesi demektir (Örneğin Concarde uçağı 10 dan fazla ülkede imal edilir.) Üretim sürecinin çokuluslulaşmasının önemli boyutlara ulaşması sonucu ulusal sermayeler de gittikçe artan oranda içiçe girmeye başlar.

Üretim sürecinin çokuluslulaşmasının nönemli boyutlara ulaşmasının temel nedeni II yeniden paylaşım savaşından sonra emperyalist ülkelerdeki sermaye temerküzünün artması ve dünyanın 1/3 ünde sosyalizmin zafere ulaşması sonucu pazarların daralmasıdır. Bu şartlar altında ellerindeki sermaye fazlasını kullanmak amacıyle emperyalist ülkelerin birbirlerine yaptıkları yatırımlar önemli ölçüde artmış ve bu çokuluslu üretim içinde de maksimum karın elde edilebilmesi için bir malın parçaları en ucuza nerede üretilebilecekse orada yapılmaya başlanmıştır.

Sermayenin üretim araçlarının ve tekniğin ülkeden ülkeye akışının bu derece yoğunlaştığı bir dönemde sabit döviz kurları (paranın değerinin değişmesi) kesin zorunluluktur. Herhangibir ülkenin parasının değerini diğerlerine danışmadan değiştirmesi karşılıklı yatırım kesimini ve kar oranlarını altüst eder. Bundaki faydalanan ABD de çeşitli yöntemlerle diğer emperyalist ekonomileri baskı altında tutmaya çalışarak pazar savaşında daha avantajlı duruma gelmeye çalışmaktadır.

Görüldüğü gibi emperyalist ülkeler arasında çelişkiler mevcuttur ancak II.yeniden paylaşım savaşı; güçlü sosyalist ülkelerin cak II. yeniden paylaşım savaşı sonrasında bu çelişkilerin çözüm platformu değişmiştir. Emperyalist ülkeler; güçlü sosyalist ülkelerin ve halk kurtuluş hareketlerinin vardığı ve üretim sürecinin çokuluslulaşması sonucu aralarındaki çelişkileri yeniden paylaşım savaşlarıyla çözümlemekte ve çelişkilerin varlığına rağmen zorunlu olarak entegrasyona gitmektedirler. Bu nedenle çilişki ve bütünleşme birlikte bulunur(Kautsky nin ultra emperyalizm teorisinde ve emperyalistler aralarındaki çelişkileri çözerek ve gönüllü olarak entegrasyona giderler).

Bugüne kadar bu konuda çokşey söylendi ve yazıldı- Savunduklarımızda ultra emperyalizm konusu aramaya çalışanlar çıktı. Ve bunlar doğru sandıkları görüşlerini ustalardan yaptıkları rastgele alıntılarla kanıtlamaya, çalıştılar. Teorinin amacı dünyayı açıklamaktır. Ve emperyalizmin III. bunalım döneminde mevcut şartların Marksist Leninist ilkeler ışığında yapılan analizi bize emperyalistlerin aralarındaki çelişkilere rağmen zorunlu olarak entegrasyona gittiklerini göstermektedir.

Ülkemizde yapılan emperyalizmin, tahlillerinin kötü bir talihi vardır.. Birkaç kitap okuyan çeşitli kişiler hemen sayfalarca emperyalizm tahlilleri yazmaya başlarlar. Kitaplardan birkaç alıntı ve altına da eklenen birkaç istatistik bilgi; işte mükemmel (!)bir emperyalizm tahlili. İki örnek vermek gerekirse:

Parti Bayrağı 2. sayıda ABD' nin 1976 yılı itibariyle dış ülkelerdeki doğrudan sermaye yatırımları incelenmektedir. "Bu yatırımların % 37.3'ü, Batı Avrupa'ya, % 23'ü Kanada'ya % 26.7'si geri kalmış ülkelere geri kalanları ise Doğu Avrupa ülkeleri vs. yatırılmaktadır. Rakamlardan da açıkça görüldüğü gibi ABD yatırımlarında en çok, daha fazla kâr getirecek, daha elverişli alanları tercih etmektedir." (s.100)

Anlaşılan Parti Bayrağı henüz marksist ekonominin temel ilkelerinden bile habersiz. Yukardaki ifadeye göre ABD'nin en çok Batı Avrupaya yatırım yapmasının nedeni bu alanın daha fazla kâr getirecek olmasıdır. Halbuki Batı Avrupa ülkeleri emperyalist ülkelerdir. Bu ülkede sanayinin organik bileşimi (yani üretimde makineleşme) yüksektir. Ve marksist ekonominin en temel kurallarından birisi de,sermayenin organik bileşimi yükseldikçe kâr oranı düşer ilkesidir. Sonuç olarak ABD yatırımlarının Batı Avrupadaki kâr oranı diğer yatırım alanlarına göre daha düşüktür ancak elindeki büyük sermaye fazlasını kullanmak için ABD diğer emperyalist ülkelerde yatırımlara girişmek zorundadır.

İkinci Örnek; Parti Bayrağı 54.sayısında ABD ile Almanya arasında ileride bir savaş olasılığından bahsetmektedir. 2. sayıda ise şöyle der: "ABD şirketleri, Batı Avrupa'daki şirketlerin üretiminin, ve yine Batı Avrupadaki elektrik ve hesap makineleri üretiminin % 85'ini denetlemekte - dir." (s.100)

ABD'nin bu derece kontrolunda olan bir Batı Avrupa ABD ile savaşacak işte derme çatma bilgilerle emperyalizm tahlili yapmaya çalışmanın hazin sonu. Verilen örnekler kendilerini yalanlıyor.